

Duchovný
život

List z 5. marca 2010

pre dcéry kresťanskej lásky

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Viem, že od 27. februára ste spojené myslou a modlitbou s našimi sestrami v Chile. Média podrobne informovali o rozsahu spustošenia zapríčineného zemetrasením (8,8 stupňa) a následného tsunami, ale súkromné komunikácie boli prerušené počas troch dní, podobne aj prívod vody a elektriny. Večer 1. marca nám provinciálny direktor Chile, P. Luis Fernando Macias a vizitátorka, sestra Júlia Moreno, zaslali uisťujúce správy o sestrách, deťoch a zamestnancoch v našich domoch. Naproti tomu niektorí rodinní príslušníci našich sestier sú nezvestní kvôli tsunami. Tento prívál morských vln bol mimoriadne smrtiaci, pretože nastal v čase letných prázdnin na brehoch Tichomorského oceánu. Viaceré domy sestier utrpeli malé poškodenia, ale je isté, že najväčšou starosťou našich sestier je poskytovanie pomoci ľuďom postihnutým katastrofou. Uistila som sestru Júliu o blízkosti celej Spoločnosti modlitbou a pomocou.

Táto katastrofa nastala po zemetrasení na Haiti a na ostrove Madeira (Portugalská provincia). Včera zasiahlo zemetrasenie aj juh Taiwanu (6,4) a oživilo dramatickú spomienku na zemetrasenie z 3. októbra 2009. Našťastie, sestry nám zaslali uisťujúcu správu, že sú v poriadku.

Prepáčte mi tento rad skôr smutných správ, ale viem, že je potrebné informovať sa ako duchovná rodina.

Tento krátky list končím poznámkou vzbudzujúcu nádej. V deň, keď Chile zasiahlo zemetrasenie, tri dievčatá prišli do medziprovinciálneho semináru v Santiago de Chile, dve z Paraguaju a jedna z Argentíny. Oficiálne vstúpia do Spoločnosti 15. marca t. r. Zverme ich svätej Lujze a spoločne prosme našu Zakladateľku o milosť slúžiť chudobným láskavo a súciteľne, ako to robia naše sestry na Haiti, na Madeire, v Chile a v Taiwane v naliehavých podmienkach.

Prajem vám požehnaný sviatok svätej Lujzy! Nech slávenie 350. výročia jej smrti oživí v nás túžbu napredovať so stále väčšou vernosťou po ceste, ktorú nám vyznačila: je to cesta stretnutia s Bohom, so spolusestrami a s chudobnými.

Uistujem vás o srdečnej sesterskej láske.

Sestra Evelyne Franc
Dcéra kresťanskej lásky

Materský dom, 25. marca 2010

Pri príležitosti Renovácie sľubov

„Pokoj a sľuby“

V mojom liste na Advent 2009 a Pôst 2010 som vám navrhol úvahu o dôležitom aspekte našej viery, ktorým je pokoj. Rád by som ešte viac prehĺbil túto tému a to so zreteľom na vaše sľuby, ktoré ste práve obnovili.

Prvý pozdrav Pána Ježiša v deň zmŕtvychvstania znel: „Pokoj s vami!“ Učeníci sa zo strachu pred Židmi uzavreli v hornej miestnosti a tu sa im zjavil vzkriesený Ježiš a obdaroval ich pokojom, aby utíšil ich obavy.

Svätého Vincenta de Paul sa počas celého života hlboko dotýkala bieda chudobných, ktorú nazýval „svojim bremenom a bolesťou“. Jednou z hlavných príčin chudoby bola vojna. Vincent poukazoval na príčiny utrpenia chudobných, naliehavo prosil a žiadal vtedajšie zodpovedné authority, aby nastolili pokoj, a tak umožnili chudobným žiť dôstojne.

V priebehu celých ľudských dejín sú to najmä chudobní, ktorí trpia najviac a ktorí sú vždy prvými obeťami vojny a jej následkov. Do armády bolo zverbovaných veľa chudobných. Štatistiky svedčia o tom, že v mnohých krajinách pochádza väčšina vojakov zo strednej a chudobnej vrstvy obyvateľstva. I dnes počujeme protestné hlasy ozývajúce sa všade vo svete: „Už nikdy viac vojny, chceme pokoj!“ Nejde tu len o nejaký slogan, ale skôr o nepochybný fakt.

V slávení Eucharistie si uvedomujeme veľkú hodnotu tohto daru Ducha nášho Pána Ježiša. Začíname ju želaním: „Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s vami!“ A končíme slovami:

„Idte v mene Božom“ (v pokoji Božom) A modlitba, ktorú nás naučil Ježiš pokračuje znakom pokoja na znamenie spojenia s Otcom a medzi sebou navzájom. Prijímanie Kristovho tela a krvi predchádza modlitba „Baránok Boží, ktorý snímaš hriechy sveta, daruj nám pokoj.“ Sväté prijímanie prináša uzmiernenie a pokoj.

Pokoj nie je len utišujúcou skúsenosťou, ale má aj svoju dynamiku. Náš Pán Ježiš nám dáva odvahu byť vo svete svedkami jeho pokoja. Rovnako i sľuby sú nositeľmi pokoja ako daru Ducha Svätého. Dovoľte mi stručne objasniť, ako je každý sľub zviazaný s pokojom.

Sľub **služby chudobným**, ktorý dáva zmysel povolaniu života dcér kresťanskej lásky a umožňuje žiť tri ďalšie evanjeliové rady, je ľahko pochopiteľný vo vzťahu k pokoju. Chudobní sú prvými obeťami vojny a svetového i domáceho násillia. Vašou službou prispievate k šíreniu pokoja. Je zaujímavé konštatovať, ako sa viaceré pracovné skupiny v OSN, podieľajúce sa na boji proti chudobe, zaujímajú o mnohé ťažké situácie vo svete, ako sú: klimatické zmeny, nedostatok úcty k stvoreniu, prisťahovalectvo, obchod s ľuďmi, vojny či situácie, ktoré sú navzájom poprepájané a javia sa ako ničivá sila ľudského života. Slúžiť chudobným znamená pracovať pre pokoj a zas naopak, pracovať pre pokoj znamená slúžiť chudobným.

Sľub chudoby, ktorý spočíva v jednoduchom štýle života, pomáha chrániť sa pred lakomstvom, prehnanou konzumáciou a pred nezmyselnou a neuspokojujúcim smädom po materiálnych veciach. Moc a bohatstvo sú prvotnými príčinami vojen, násillia a ničivých situácií. Sľub chudoby teda predstavuje voľbu viesť jednoduchý štýl života v solidarite s tými, ktorí nemajú rovnaký prístup k materiálnym dobrám tohto sveta. Zmenšovaním nerovností podporujeme pokoj.

Sľub čistoty vás podnecuje prežívať hlbšie vzťah k Bohu, k spolusestrám, k chudobným, k ľuďom, s ktorými žijete. Čistota je tým darom, ktorý vám pomáha vrúcne milovať druhého bez toho, aby ste si ho privlastňovali, či ho ovládali. Takýmto spôsobom rozvíjate harmonické vzťahy, ktoré prispievajú k pokoju a zároveň môžete počúvať hlas Ducha a nechať sa ním viesť a tak vytvárať spoločenstvo sestier.

Zoberte si váš Dokument medzi zhromaždeniami 2009-2015. Viete, že je zostavený z výziev a odpovedí. Druhá výzva vás

povzbudzuje rozvinúť „dobrý spoločný život“ a tak byť prorocťom lásky a cesty nádeje. Prvou odpoveďou na toto volanie je pozvanie: „Každú sestru prijímajme...“ Aj ja som rozvinul tento bod v liste na pôstne obdobie, a to v myšlienke, že rôznorodosť vyjadrovania ľudského života má byť rešpektovaná. Je možné budovať svet, v ktorom sa osoby na rôznych miestach a z rozdielnych kultúr môžu naučiť žiť spolu a následne vytvárať harmóniu založenú na rozdielnosti, namiesto toho, aby rozdielnosť slúžila ako ospravedlňovanie násilia a rozbrojov.

Je veľmi potrebné, aby sme mali srdce naplnené Božím pokojom a vďaka nemu žili naše vzájomné vzťahy v súlade. Pokoj vyviera z nášho vzťahu k Bohu, to On ho vkladá do srdca. Čistota, ak je prežívaná v pokoji, nám pomáha udržiavať hodnoverné vzájomné vzťahy v komunite i mimo nej. Pomáha nám otvoriť sa voči tým, s ktorými spolupracujeme i voči tým, ktorým slúžime. Sv. Lujza píše v jednom zo svojich listov: *„Nestačí byť prívetivým a láskavým k chudobným. Vedzte, že oni sú našimi Pánmi a my ich máme milovať a veľmi si ich ctiť. Nestačí mať túto zásadu iba na mysli, musíme urobiť všetko pre to, aby sme ju prejavili aj navonok a to našimi skutkami.“*

Sľub poslušnosti nám umožňuje byť pozornými na Božiu vôľu. Preto musíme vytvárať ovzdušie pokoja a v ňom pozorne počúvať a rozlišovať, aká je Božia vôľa pre komunitu.

Milé sestry, vydávajte svedectvo o pokoji a robte to s odvahou. Proste Máriu, Kráľovnú pokoja, nech ako Božia Matka vyprosí, aby tento pokoj vstúpil do našich sŕdc a do celého sveta.

P. Gregory GAY, CM
Generálny predstaviteľ

Prípravná prednáška k Renovácii 2010

***„A Slovo sa telom stalo
a prebývalo medzi nami“ (Jn 1, 14)***

V Spoločnosti začala tradícia obnovy sľubov 25. marca na sviatok Zvestovania Pána v roku 1669 a pokračuje do dnešných dní. Tento dátum bol vybraný ako spomienka na prvé zloženie sľubov svätej Lujzy s niekoľkými prvými sestrami v roku 1642. Sviatok Zvestovania alebo Vtelenia Pána je mimoriadne dobre zvolený pre objasnenie tejto udalosti Renovácie: Máriin súhlas s Božím plánom na scéne Zvestovania pozýva dcéry kresťanskej lásky, aby vyslovili svoje „áno“ na Boží plán s nimi podľa charizmy Spoločnosti.

Tento rok vás pozývam prehĺbiť jedno z hlavných tajomstiev našej viery, a to Vtelenie. Dôvodom spirituality a sľubov dcér kresťanskej lásky a ich hlavným základom je tajomstvo Vtelenia. Bez neho by náš život nasledovania Krista nemal význam. V tomto výklade uvidíme, ako je Vtelenie hlboko zakorenené v myšlienke svätého Vincenta a svätej Lujzy, je jedným z pilierov ich spirituality. Pomocou dvoch slovíčok, a to kontemplovať a napodobňovať sa vám pokúsim predstaviť všetko, čo nám hovoria o tomto tajomstve. Ani Cirkev, ani Zakladatelia nežiadajú od nás nič iné, čo sa týka Vtelenia. Pozrime sa, čo je za týmito dvomi slovesami.

KONTEMPLOVAŤ VTELENIE

Pred tajomstvom sa v prvom rade môžeme, ba máme zastaviť, aby sme o ňom uvažovali, kontemplovali ho. Nie aby sme ho pochopili a rozumovo vysvetlili, ale aby sme sa nechali zahaliť jeho nepochopiteľnou hĺbkou, prítlačivosťou a očarením jeho krásou. Jeden obraz nám môže pomôcť pochopiť, čo znamená „kontemplovať tajomstvo Vtelenia“: predstavme si osobu na vrchu hory, ako pozerá na priestrannú krajinu pod sebou, necháva sa preniknúť svetlom, v tvári cíti jemný vánok pokojného odpolednia a jej pohľad spočíva

pokojne na rôzne tóny a formy, ktoré vníma. Ján Pavol II. nám tiež odporúča sadnúť si a hľadieť na dve tisícročnú riekku Zjavenia, kresťanstva a Cirkvi¹.

Sv. Vincent hovoríval prvým misionárom: *"Pozrime sa na Božieho Syna! Jeho srdce je naplnené láskou! Aký plameň lásky horí v ňom. Ježišu, povedz, prosím ťa, čo ťa pritiahlo z neba, aby si na zemi trpel zlorečenie, prenasledovanie a všetky kruté muky? Spasiteľu! Zdroj lásky, ktorá sa znížila až k nám, ktorá súhlasila s potupným utrpením. Kto dokázal, že miluje blížneho viac ako ty? Prišiel si, aby si prijal každú biedu, aby si sa pripodobnil hriešnikom, trpel si a zomrel za nás potupnou smrťou. Kto iný má takú lásku? Kto mohol trpieť takým neobyčajne vynikajúcim spôsobom? To dokázal len Pán Ježiš. On tak miloval stvorenia, že opustil trón nebeského Otca a stal sa človekom. Prijal telo, podliehajúce slabostiam. Prečo? Preto, aby nás svojím príkladom a slovom naučil láske k blížnemu. Láska ho ukrižovala. Láskou nás vykúpil"*². Stojí za námahu prečítať si a znovu sa vrátiť k tomuto textu, aby sme pochopili, ako tajomstvo Vtelenia poznačilo zmýšľanie a činnosť sv. Vincenta. Pozýva nás, aby sme prijali toto tajomstvo s radosťou a vďakou toho, kto vie, že prijal Vykúpenie ako dar. *"Pozrime na Božieho Syna"*, to znamená v našej súčasnej reči „kontemplujme“, „meditujme“. Mnohé obdivné alebo opytovacie vety sú len prostriedkami, ktoré nás pozývajú, aby sme sa obnovili v tomto tajomstve, ktoré nás presahuje, aby sme sa naplnili svetlom, silou a príkladom Ježiša Krista, a tak mohli robiť podobne v našom bežnom živote.

Svätá Lujza tiež sa vo svojich mnohých spisoch odvoláva na toto tajomstvo Vtelenia³. Kontempluje a kľania sa Bohu, ktorý sa stal človekom. Jej spiritualita je najskôr mystická a dôverná, neskôr sa otvára svetu služby a chudobným. V tejto druhej časti bolo duchovné sprevádzanie a pomoc Vincenta rozhodujúce. A tak v roku 1633 počas exercícií Lujza kontempluje tajomstvo Vtelenia: (Chcem) *"Milovať pokorovanie. Miloval ho aj Boh. Dokázal nám to pri svojom narodení. Chcel, aby sme uznali, že toto jeho pokorenie naplnilo nebo úžasom.*

¹ *Tertio millennio adveniente* č. 32

² Coste XII s. 264-265 Konf. sv. Vincenta pre prvých misionárov, z 30. mája 1659 o láske.

³ Možno citovať „Duchovné spisy“, s. Charpy, Jej myšlienky A7; A9; A8; A26. Počas exercícií rada rozjímala o tomto predmete.

Tak potvrdil, že pokorovanie oslavuje Boha. Musím však svoje úbohé a biedne pokorovanie spájať s jeho slávnym uponížením"⁴.

Ako sme to videli pri predchádzajúcich spisoch, aj Konštitúcie idú v tejto línii Zakladateľov. V nich čítame, že Vtelenie Ježiša Krista je zdrojom duchovnej sily, ktorú nadobúdame kontempláciou. Dcéry kresťanskej lásky "*kontemplujú Krista v obeti jeho výkupného vtelenia a žasnú «že Boh v určitom zmysle nemôže alebo nechce byť nikdy oddelený od človeka»*"⁵. *Od neho sa učia preukazovať bratom a sestrám Božiu lásku k svetu a zvlášť k chudobným*" (K. 17b). Meditovať nad vtelením znamená spoznávať ľudstvo Ježiša Krista také, aké nám ho predstavujú evanjeliá, nie kvôli intelektuálnej zvedavosti, ale aby náš obetovaný život prijal svetlo a teplo, ktoré vyžarujú z postavy Ježiša Krista. Tenk, kto sa k nemu približuje, musí byť fascinovaný jeho osobou a duchovným odkazom. Kontemplácia oživuje hlbokú oddanosť Ježišovi Kristovi a zaangažovanie sa pre chudobných, jeho najmilších.

Nemôžeme uvažovať o vtelení bez pohľadu na evanjeliá. Uvádzajú nás do tajomstva Ježiša Krista: ako vstúpil do tohto života, ťažkosti, ktoré stretol pri ohlasovaní Božieho kráľovstva, jeho smrť a zmŕtvychvstanie... Vtelenie nás vovádza do úvahy nad ľudstvom Ježiša Krista, ako to rád robieval sv. Vincent⁶. Sv. Pavol po vypočutí rozprávania o radostnej zvesti zhŕňa tajomstvo vtelenia takto: "*On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridrži sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka*" (Flp 2, 6-7).

Meditovať nad evanjeliom, nad každou jeho časťou, to je určite najlepšia meditácia, akú môžeme robiť a bezpochyby najistejšia cesta ako rásť v poznávaní tajomstva vtelenia a pre to, aby sme sa "*stotožnili s Kristom*", ako často opakoval sv. Vincent. Evanjeliá nám poukazujú na Ježiša ako na normálneho a vyrovnaného človeka, hoci musel ísť proti prúdu zmýšľaní a zvykom, ktoré nemohol prijať, pretože neboli ľudské a božské. Avšak hoci Ježiš žil svoju misiu vo veľmi ťažkom prostredí, robil to s úctyhodnou vyrovnanosťou natoľko, že spomedzi farizejov "*nikto nevložil na neho ruku*" (Jn 7, 44). Ježiš ako

⁴ Duchovné spisy, s. Charpy A9 s. 700

⁵ Sv. Lujza, Gobillon, Vyd. 1676, 5. kniha, 1. kapitola, §1, s. 189.

⁶ Porov. L. ABELLY, *La vie du vénérable serviteur de Dieu Vincent de Paul /Život ctihodného Božieho služobníka Vincenta de Paul/* s. 600-608.

osoba bol úplne normálny, aj keď nám Sväté písmo uvádza, že sa stal podobný ľuďom vo všetkom okrem hriechu. Veď vlastne hriech nerobí človeka ľudskejším, naopak, zabraňuje mu realizovať jeho povolanie lásky, pravdy, solidarity a odpustenia.

Evanjeliá rozptyľujú akúkoľvek pochybnosť o autentickosti Ježišovho vtelenia. Od prvých storočí bol prehlásený za blud myšlienkový prúd nazývaný doketizmus, podľa ktorého Ježiš bol len zdanlivo človekom. Pravda o vtelení spočíva vo fakte, že Ježiš sa stal človekom, bol schopný myslieť a cítiť ako človek. Keď sa niekto obetuje naplno pre nejaký veľký plán, často sa jeho pocity zdajú akoby odsunuté stranou, ale tak to nebolo u Ježiša Krista. Na ňom ľahko vnímame, že veľká úloha evanjelia nevysušila jeho srdce, nebol fanatikom, ktorý by zabúdal na drobné veci života. Neustále prejavoval súcit s ľuďmi a jeho ťažkosťami. Vidíme ho, ako sa s láskou zahľadel na mladíka, ktorý zosmutnel pri myšlienke, že musí opustiť bohatstvo, keď ho chce nasledovať. Ježiš sa nahneval, keď skonštatoval nepochopenie jeho učeníkov. Inokedy sa radoval, keď sa vrátili spokojní z kázania. Zosmutnel nad tvrdosťou srdca jeho súčasníkov, nadchol sa pri pohľade na vieru jedného pohana; bol dojatý pri matke, ktorá oplakávala svojho jediného mŕtveho syna; plakal pri hrobe Lazára a pod.

K jeho pocitom sa pridáva schopnosť úvahy, pretože Ježiš sa ukazuje svojim súčasníkom ako niekto, ktorý má svoje učenie. Hovorí rozumné a ľudské veci, ktoré pomáhajú ľuďom žiť, okrem toho dáva dôvody o tom, čo hovorí. Tieto dôvody sú skôr plodom zdravého rozumu, ako vznešené filozofické výmysly. Ak prikazuje milovať svojich nepriateľov, vysvetľuje, že je to preto, lebo všetci sme deťmi jedného Otca (porov. Mt 5, 45). Keď žiada, aby sme všetkým konali dobre, to preto, lebo všetci máme radi, keď nám preukazujú dobro (porov. Lk 6, 33). Keď nás žiada, aby sme dôverovali Otcovi, to preto, aby nám pripomenul, že sa stará i o poľné vtáky (porov. Mt 12, 11). Keď sa teda stará o nebeské vtáky, či sa nepostarajú aj o nás? Jeho prikázania sú rázne, jednoduché, krátke, ako u každého, kto je presvedčený o tom, čo hovorí: zmierte sa s bratmi; nikdy neprisahajte; neodporujte zlu a ak ťa niekto udrie na pravé líce, nastav mu aj ľavé.

U Ježiša Vtelenie nezmazalo jeho vedomie, že je Poslaný nebeským Otcem. Veľmi skoro spoznal svoje povolanie a bol preň nadšený. Márii a Jozefovi odpovedá: "*Nevedeli ste, že mám byť tam,*

kde ide o môjho Otca?» (Lk 2, 49). Božia vôľa bola akoby polárnou hviezdou celého jeho života. Sv. Vincent povedal, že neprišiel na zem, aby víťazil alebo zomrel, ale aby splnil Božiu vôľu. Ak zomrel a vstal z mŕtvych, to preto, lebo všetko tvorilo súčasť Božieho plánu. Celý jeho život bola pod týmto znamením: Do rieky Jordánu vstúpil, lebo "*Patrí sa, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé*" (Mt 3, 15). Na púšť bude vedený Duchom Svätým "*A hneď ho Duch hnal na púšť*" (Mk 1,12). Diablov vyháňal v mene "*slova, ktoré vychádza z Božích úst*" (Mt 4, 4). Keď ho niekto požiadal, aby zostal v Kafarnaume, povedal, že musí ísť kázať aj do ďalších dedín a osád, "*lebo nato som prišiel*" (Mk 1, 38). Jedného dňa povedal, že jeho pokrmom je "*plniť vôľu toho, ktorý ma poslal a dokonáť jeho dielo*" (Jn 4, 34).

Plnenie Božej vôle mu nezabraňovalo žiť a konať slobodne: rozprával sa s deťmi, hovoril o rovnosti muža a ženy, svojich učeníkov nechal trhať klasy v sobotu, otvorene sa rozprával s politickými vrchnosťami, odmietol pokušenia príslušníkov jeho rodiny, ktorí ho chceli odvrátiť od jeho misie (porov. Mk 3, 21; 3, 31). Čo je tajomstvom jeho slobody a odvahy? Ježiš sa úplne odovzdáva do rúk Boha. Vďaka jeho absolútnej dôvere v jeho Otca mohol prekonať aj strach zo smrti, ktorú prijal úplne slobodne.

Tento krátky prierez životom vteleného Ježiša Krista mi umožňuje pripomenúť, že všetky evanjeliové úryvky majú byť meditované. Nikto nepochybuje o dôležitosti modlitby žalmov, liturgickej modlitby, je to modlitba Cirkvi. Ale osobná modlitba, či meditácia – rozjímanie, keď sú vykonávané vážne a vytrvalo, môžu sa dotknúť osoby a vnútorne ju premeniť. Kontemplácia osobnosti Ježiša Krista postupne mení kritériá, pocity a správania osoby. Toto nazeranie utvára slobodu bytosti a preniká jej najhlbšiu citovosť. Dokument generálneho zhromaždenia hovorí veľmi správne, že je to cesta pre dosiahnutie nášho "*zakorenenia v Ježišovi Kristovi*"⁷.

NAPODOBŇOVAŤ VTELENIE

Vtelením Ježiš Kristus vykonal veľmi vážne a rozhodujúce skutky: znížil sa z božskej prirodzenosti k ľudskej, stal sa človekom, prijal ľudskú prirodzenosť s jej slabou stránkou hriešnika a povýšil

⁷ porov. Dokument na obdobie medzi zhromaždeniami 2009-2015, "*Nechajme sa pretvárať Duchom Svätým*, s. 9 a 19

ľudskú bytosť. Sv. Vincent redukuje tento trojitý pohyb do dvoch: poníženie alebo "*ponížená láska*" (ako označuje vteleného Krista) a zaangažovanie sa vo svete chudobných, aby už nežili v biede a aby im ohlasoval evanjelium, t. j. "*činná láska, (ktorá) je konanie skutkov kresťanskej lásky – charitatívnych diel, je to služba chudobným vykonávaná radostne, odvážne, vytrvalo a s láskou*"⁸. Posledná veta je veľmi dôležitá a zmysluplná, za ňou sa ukrýva veľa hodín meditácia nad evanjeliom, aby bolo možné definovať cieľ Spoločnosti! Pokračovaním v poslaní Ježiša Krista sú dcéry kresťanskej lásky povolané napodobňovať túto dynamiku Vtelenia. Špecifické čnosti, evanjeliové rady a spoločný sesterský život majú za cieľ stelesnenú službu. V 90-tych rokoch sa začalo dôrazne naliehať na inkulturáciu, čo malo za cieľ nasledovať Ježiša Krista v jeho ponížení. Preto bolo potrebné, aby štýl života a spôsob služby súviseli s konkrétnymi požiadavkami chudobných. Ježiš Kristus sa svojím Vtelením ako prvý vážne „inkulturoval“. Zastavme sa pri niektorých dôsledkoch tajomstva Vtelenia, ktoré pre nás z neho vyplývajú:

Vtelenie vedie k určitému spôsobu modlitby

Naša modlitba musí byť nutne vtelená. Sv. Vincent nedôveroval príliš teoretickej, nadnesenej modlitbe, poznal nebezpečenstvá týchto foriem modlitby: hľadanie seba samého pod pokrývkou mysticizmu, únik z reálneho života, ktorý je v protiklade s Vtelením. "*Extázy a uchvátenia, /ktoré/ sú viac škodlivé ako užitočné*", život prehlasoval sv. Vincent dcéram kresťanskej lásky⁹. Vyhľadávanie nových pocitov, dosiaľ neznámych a dôverných duchovných skúseností, ktoré sú odrezané od života a bez dopadu na činnú lásku k chudobným, to všetko môže byť nebezpečenstvom pre našich súčasníkov. Kontemplovať Krista v jeho ponížení sa do vykupiteľského Vtelenia, jeho život služby, neustále hľadanie Božej vôle, jeho láska k chudobným, jeho pokora a láska, hľa to sú bezpochyby najlepšie prostriedky, ako urobiť našu modlitbu realistickou, ktorá napomáha rásť v láske k Bohu a bližným. "*Môžete rozjímať takýmto spôsobom, ktorý je najlepší. Pretože netreba rozjímať preto, aby sme mali vznešené myšlienky, extázy a uchvátenia, ktoré sú viac škodlivé ako užitočné, ale len preto, aby ste sa stali dokonalými a naozaj dobrými*

⁸ Coste IX s. 593 Konferencia pre prvé sestry z 9. 2. 1653 o duchu Spoločnosti.

⁹ Coste IX s. 30 Konferencia pre prvé sestry z 2. 8. 1640 o vernosti v vstávaní a v rozjímaní.

dcérami kresťanskej lásky"¹⁰. Konštitúcie sledujú logiku sv. Vincenta a orientujú rozjímanie v tej istej línii Vtelenia: "*Sestry kontemplujú tieto dispozície v Kristovi a snažia sa ich uvádzať do svojho života, čo ich zblízuje s najbiednejšími*" (K. 13). Obe použité slovesá: „kontemplovať“ a „uvádzať do života“ sú veľmi správne pre definíciu povahy vincentského rozjímania.

Inkarnované rozjímanie je vždy v spojení so životom. Možno povedať, že modliť sa je synonymom pohľadu na život očami Božími alebo predkladať Bohu život: starosti, obavy, radosti, denné udalosti, tváre chudobných, utrpenia, veľké problémy dotýkajúce sa ľudstva. "*Radosti a nádeje, žalosti a úzkosti ľudí dnešnej doby, najmä chudobných a všetkých, čo trpia, sú zároveň radosťami a nádejami, žalosťami a úzkosťami Kristových učeníkov...*"¹¹. Toto je smer Cirkvi, ktorý označuje cestu Vtelenia a angažovania. Ak je modlitba spojená so životom, ľahko spoznáme evanjeliové kritériá, ktoré usmerňujú kresťanské správanie. Osoba, ktorá kontempluje Ježiša Krista, si napokon celkom prirodzene osvojí veľkú schopnosť rozlišovania. Ak je "*Ježiš Kristus cesta, pravda a život*", ten, kto si ho vezme za vzor a vloží svoje kroky do jeho, vie, ktorou cestou sa vybrať a ako ho nasledovať. Hľa, to je dôvod, pre ktorý sv. Vincent odporúčal pýtať sa, čo by urobil Ježiš Kristus v podobnej situácii, pretože "*pri rozjímaní nám Boh dáva spoznať, čo chce, aby sme urobili a čomu sa máme vyhnúť*"¹². Realistické rozjímanie vedie k prijatiu praktických rozhodnutí vzhľadom k osobným situáciám a službe chudobným. Podľa sv. Vincenta majú byť tieto rozhodnutia hlavným bodom rozjímania¹³. Keby učeníci neboli schopní znovu sa vrátiť do života, potom by kontemplácia z hory Tábor neslúžila na nič.

Vtelenie posilňuje povolanie k sebadarovaniu

Ježiš od začiatku svojho života pestuje svoj stav Poslaného. Niektoré vety, ako napr. "*Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal*" (Jn 4, 34) alebo "*Prišiel som splniť jeho vôľu*", nám poukazujú na to, že Ježiš pozná dobre svoju misiu. Či nepovedal v Jeruzaleme Jozefovi a Márii: "*Nevedeli ste, že mám byť tam, kde ide o môjho*

¹⁰ *Idem*

¹¹ 2. vatikánsky koncil, dogmatická konštitúcia *Gaudium et spes* č. 1

¹² Coste IX s. 418, konferencia pre prvé sestry o rozjímaní.

¹³ Coste IX s. 30, konferencia pre prvé sestry z 2. 8. 1640 o vernosti vo vstávaní a v rozjímaní.

Otca?» (Lk 2, 49). Keď dcéra kresťanskej lásky udržuje v sebe povolanie a poslanie zverené nebeským Otcom, stotožňuje sa s podstatnou črtou Ježiša Krista: v službe Poslaného. Tá, ktorá často myslí na túto teologickú pravdu a podľa toho žije, posilňuje svoju vernosť v povolání, jej identita vzrastá, podobne i jej zmysel pre spolupatričnosť k vinčentskej charizme, ako ju definuje Spoločnosť. Často musíme meditovať o textoch evanjelia podobným tým, ktoré sú v 3. Kapitole sv. Marka (v. 13-19).

Vtelenie objasňuje poslanie služby, keď dcéra kresťanskej lásky stretáva vo svojom povolání ťažkosti. Môžu vzniknúť z kultúrneho kontextu, ktorý nie je naklonený povolaniu služby. Často sa ťažkosti porozumenia a prijatia rodia z nášho najbližšieho okolia, dokonca v našej rodine, alebo komunite. Nepochopenia zo strany rodiny nás trápia viac ako kritika vychádzajúca zo vzdialenejších kruhov. Aj Ježiš Kristus trpel zo strany svojej rodiny, keď si o ňom mysleli, že *«sa pomiatol»* (Mk 3, 21). Niekedy môžu ťažkosti pochádzať z miestnej komunity. Istá rivalita spôsobuje bolesť a ochladzuje sesterský život. Tieto ťažkosti môžu pochádzať zo samotnej osoby. Postupne časom môže osoba pociťovať únavu, znechutenie, vyčerpanie, nudu, malomyselnosť, malátny duchovný život. V základe ide zaiste o stratu hlbokých presvedčení, chýbajúca jasnosť v duchovnej spiritualite, čo môže viesť k strate zmyslu pre službu chudobným. Pri zachovaní všetkých rozmerov medzi Ježišom Kristom a nami, určité ťažkosti, ktoré zakúšajú dcéry kresťanskej lásky v súčasnosti, sú tak trochu ťažkosťami, s ktorými sa stretával Ježiš Kristus vo svojom živote tu na zemi a v jeho misii.

Čo robiť pri týchto ťažkostiach zmalomyselnenia a vnútornej ochabnutosti? Je dobré posilniť presvedčenie, že život služby má svoj zmysel, veľký zmysel a ak si toto presvedčenie nedáme, napokon sa stráca. Pripomeňme si, že Ježiš Kristus sa realizoval vo svojom Vtelení tým, že sa dával druhým. Povolanie a poslanie dcéry kresťanskej lásky je to isté ako poslanie vteleného Ježiša. Sv. Vincent hovorí: *"V tomto povolaní sa veľmi podobáme nášmu Spasiteľovi Ježišovi Kristovi, ktorý, ako sa zdá, z neho urobil hlavné poslanie pri príchode na svet, a to pomáhať chudobným a starať sa o nich... A ak by sme sa opýtali nášho Pána: «Čo si prišiel robiť na zem?» — «Pomáhať chudobným.» — «A čo ešte?» — «Pomáhať*

chudobným»"¹⁴. Teda Ježiš Kristus je veľký príklad pre všetkých nasledovníkov sv. Vincenta, aby vyzdvihli hodnotu svojho povolania, rozptýlili predstavy, ktoré môžu v určitú chvíľu života ovládať náš vnútorný hrad.

Vtelenie osvecuje službu a štýl života

Pre vysvetlenie vincentskej spirituality musíme vedieť, ako sv. Vincent chápal Vtelenie Krista a jeho misiu; tým pochopíme všetko. Podľa učenia sv. Jána a sv. Pavla je Vtelenie pre sv. Vincenta najvyšším prejavom Božej lásky k ľuďom: nezištná láska, ktorá ide až po prijatie ľudstva v celej jeho radikálnosti: "*Boh tak miloval svet, že dal svojho jediného Syna*" (Jn 3, 16). "*Ježiš Kristus... sa zriekol seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom; a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka*" (Flp 2, 7). Udalosť Vtelenia nemôže nechať ľudstvo indiferentné. Ježišom Kristom sa jedno obdobie dejín končí a druhé začína. Jeho ponížením Boh ponúka každému hodnotu a dôstojnosť, o ktorej nikto nemôže pochybovať, táto dôstojnosť sa týka aj chudobných, zvlášť chudobných. Ježišovo správanie v evanjeliu jasne poukazuje, čomu a komu dával prednosť. Dokonca by som povedal, že sú skrytou prítomnosťou vteleného Boha (porov. Mt 25, 40). "*Ked' slúžite chudobným, slúžite Ježišovi Kristovi*", to hovorieval sv. Vincent prvým sestrám, čím najúplnejšie vysvetlil 25. kapitolu Matúšovho evanjelia¹⁵. Pre neho je Vtelenie najživším svetlom, ktorým spoznal svoje povolanie a ktoré ho viedlo k založeniu inštitúcií v Cirkvi. Prvým sestrám hovoril o povolani takto: "*Aby ste mohli byť pravými dcérami kresťanskej lásky, musíte robiť to, čo robil Boží Syn na zemi*"¹⁶. Podstata sa nenachádza v slovách alebo v osobe Ježiša z Nazaretu.

Tajomstvo Vtelenia a služba chudobným pozývajú k revízii štýlu života, veď slúžiť chudobným s nadradenosťou by nebolo v zhode s evanjeliom. Ak sa tak stáva u funkcionárov a odborníkov kvôli ich starosti o účinnosti v práci, u dcér kresťanskej lásky nie, lebo chcú nasledovať Božieho Syna "*hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili*" (2 Kor 8, 9).

¹⁴ Coste XI s. 108 Konf. sv. Vincenta pre prvých misionárov, 29. 10. 1638 o vytrvalosti v povolani.

¹⁵ Coste IX s. 252 Konf. pre prvé sestry z 13. 2. 1646 o láske k povolaniu a službe chudobným.

¹⁶ Coste IX s. 15 Konf. pre prvé sestry z 5. 7. 1640 o povolani dcér kresťanskej lásky.

Jednoduchý a skromný život, v miere možnosti prispôsobený štýlu života chudobným, je významný a prorocký pre náš svet tak, akým bol život Ježiša Krista pre jeho súčasníkov. "*Kritériom ich jednoduchého a skromného života je život Božieho Syna. Ježiš nežil v biede ani v nedostatku, ale ani v hojnosti a bohatstve. Žil tak ako skromní ľudia, ktorí si zarábali vlastnou prácou na živobytie a žili jednoduchým, striedmym životom*"¹⁷. Toto kritérium rozlišovania podľa *Poučenia o sľuboch* je platné pre osobný štýl života, ako aj pre inštitucionálny štýl života, hoci tu je to ťažšie rozlišovať a meniť. Diela musia byť moderné, účinné a zároveň jednoduché a strohé. Nie je ľahké spojiť tieto dva aspekty. V určitých prípadoch sa môžu zdať dokonca protirečivé. Pokušením je vylúčiť jeden aspekt na úkor druhého, napr. úsilie o účinnosť a modernosť, a pritom nechať bokom jednoduchosť osobného života; alebo rozhodnúť sa pre prorocký a významný aspekt použitým skromných prostriedkov a pritom odsunúť účinnosť do úzadia. Riešením nie je vylúčiť jeden z dvoch aspektov, ale spojiť ich a zostať pritom bdelymi. Vtelenie má tiež slovo pri konkrétnom zariaďovaní našich diel.

Štýl života presahuje jednoduchý život na osobnej a inštitucionálnej rovine. Zasahuje aj rovnováhu povolania charakteristickú pre dcéry kresťanskej lásky. Spiritualitu Vtelenia stelesňujú „Božou láskou“, ktorá ich vedie k úplnému obetovaniu sa Bohu a „láskou k chudobným“, ktorá ich podnecuje žiť charitatívnu lásku. Nemôžu sa zaoberať bez citovej lásky k Bohu a bez činnej lásky k chudobným. Zrušenie jednej z druhov lásky by viedlo k zhubnej strate rovnováhy v povolání. Rovnováha sa nachádza v správnom strede, *«riadi celý ich život»*, ako sa uvádza v K. 24a.

Vtelenie vnucuje ďalšiu rovnováhu, a to rovnováhu mysle a srdca. Kristus si zachoval správnu rovnováhu medzi darom pre misiu zverenú Otcem a jeho bratskými vzťahmi s osobami. Dva ciele Kráľovstva, a to „Misia a láska“ nezrušili jeho city. Tá istá rovnováha je navrhovaná dcéram kresťanskej lásky: priezračnosť a priamosť v štýle života so zameraním na povolanie, v presvedčeniach a blízkosť taktných a rešpektujúcich vzťahov s osobami, citová láska ku všetkým, počnúc najchudobnejšími a najbližšími. Ak jedna dimenzia vylučuje druhú, vzniká nerovnováha. Ježiš z Nazaretu je pravým vzorom

¹⁷ *Poučenie o sľuboch DKL, s. 81.*

v tomto umení vyvážiť malé s veľkým, ľudské s božským, lásku s pravdou, kontempláciu s činnosťou, osobné so spoločným a pod.

MÁRIA VO VTELENÍ

"Hľa, služobnica Pána" (Lk 1, 38). S týmito jednoduchými slovami Mária vyjadruje Bohu svoj súhlas k spolupráce s ním, aby umožnila Vtelenie Božieho Syna. Vďaka nej máme život naveky. Ako to povedal Ján Pavol II.: *"Plne vyjadřila túžby Jahveho chudobných a žiari ako vzor pre tých, čo celým srdcom sa spoliehajú na Božie prisľúbenia"*¹⁸.

Keď hľadáme na Ježiša Krista v evanjeliách, nevyhnutne sa stretávame s Máriou. Matka Božia učí dcéry kresťanskej lásky tomuto pokornému postoju vernej služobnice Otcových úmyslov (porov. K. 15, 23). Sestry si ctia jej postoj poslušnosti.

Vrúcne prosíme a ďakujeme, aby Mária naďalej zostávala jedinou Matkou Spoločnosti a hviezdou, ktorá vedie každú dcéru kresťanskej lásky v jej každodennej účasti na tajomstve Vtelenia Ježiša Krista.

P. Javier ÁLVAREZ
Generálny direktor

¹⁸ Ján Pavol II., *Tertio millennio adveniente* č. 48

Nový pohľad na naše povolanie dcér kresťanskej lásky vo svetle encykliky *Deus caritas est*

Ú v o d

Spoločnosť dcér kresťanskej lásky bola založená v roku 1633 a do dneška sa usiluje žiť charizmu podľa spirituality jej Zakladateľov. Naše Konštitúcie konkretizujú túto charizmu zohľadnením potrieb chudobných a znamení čias.

Hneď pri prvom prečítaní je ľahké vidieť zhodu medzi encyklikou Benedikta XVI. a duchom Spoločnosti. Ústredné témy encykliky posilňujú našu úctu ku Konštitúciám. *Deus caritas est* vyjadruje v každom ohľade myšlienky sv. Vincenta a sv. Lujzy. Máme dojem, že Benedikt XVI. veľmi dobre pozná vincentského ducha. Nie je to udivujúce, pretože spiritualita Zakladateľov má hlboké korene v evanjeliu. Encyklika ponúka dcéram kresťanskej lásky súčasnú víziu dnešného sveta a potrebu stretať v ňom svedkov Božej lásky. Sv. Otec napísal encykliku so zámerom, aby odpovedala na požiadavky súčasnej, stále viac sekularizovanej kultúry. Je prezentovaná ako «*hlboká úvaha o tom, čo tvorí novosť novej zmluvy a vychádzajúc z toho o tom, čo radikálne tvorí kresťanskú identitu a nasledovanie Krista*»¹.

Nám, dcéram kresťanskej lásky, *Deus caritas est* predstavuje oporné body pre úvahu, ktoré nám môžu objasniť naše povolanie vzbudiť nový dynamizmus, podobne ako povedal sv. Vincent: „stále viac“.

V tomto článku ide o úvahu nad našimi *Konštitúciami* vo svetle osvojenia si *Deus caritas est* (ďalej skratka DCE): V akej miere a ako osvetľuje encyklika naše povolanie dcér kresťanskej lásky v súčasnom svete?

¹Imbelli Robert P., Amerika, 104. zväzok, 13. 3. 2006, s. 9

Stretnúť sa s Ježišom Kristom, vtelenou Božou láskou

Preto popri profesionálnej príprave je pre týchto pracovníkov nevyhnutná predovšetkým formácia srdca: je potrebné priviesť ich k takému stretnutiu sa s Bohom v Kristovi, ktoré prebudí v nich lásku a otvorí ich srdcia pre druhých... (DCE, č. 31).

Pre pochopenie povolania dcéry kresťanskej lásky je podstatné veriť v osobné stretnutie sa s Ježišom Kristom. Povolanie je odpoveďou na osobné volanie Boha². V tomto kontexte je podstatná stála „formácia srdca“ pre hlbokú dôvernosť s Kristovou osobou. Život modlitby a rozjímanie nad udalosťami umožňujú sestrám spoznať v nich Kristovu prítomnosť a osobitnejšie v srdci a živote chudobných. Sv. Vincent bol neustále v dialógu s Bohom. Hovorieval: *«Ach, aké šťastie zhovárať sa s Bohom, ktorý nás tak miluje»*. Podobne dcéry kresťanskej lásky sú v neustálom dialógu s Bohom počas dňa, pretože modlitbou sa duša udržuje v láske a priateľstve s Bohom³. Sestry sú teda osobne i komunitne utvrdené, že majú žiť v spojení s Bohom cez Ježiša Krista v modlitbe, vo sviatostiach, v službe chudobným, komunitnom živote a v každodennom živote.

V centre encykliky sa nachádza osobné stretnutie s Kristom. Zakoreňuje sa v láske „agapé“.

«V protiklade s neurčitou láskou, ktorú človek ešte len hľadám toto slovo vyjadruje skúsenosť lásky, ktorá sa teraz skutočne stáva objavením toto druhého...» (DCE č. 6).

Tento prvý aspekt je mimoriadne dôležitý, pretože, „ak chýba presvedčenie v možnosti takého stretnutia, kresťanstvu hrozí, že sa stane bezduchým obradom a úmyselným moralizovaním“⁴.

Benedikt XVI. hovorí o identite kresťana ako o stretnutí sa s Osobou. Pápež hovorí, že dopad tohto vzťahu *«ponúka životu celkom nový horizont a tým aj zásadné smerovanie»*. (DCE, č. 1)

Ako to zdôrazňuje encyklika, Kristus ako prvý podnecuje iniciatívu stretnutia a dáva nám prežiť výsostné stretnutie s Ním⁵. Predstavenie povahy tohto stretnutia sa nachádza v *Konštitúciách* a v *Deus caritas est*, tieto dva dokumenty kladú dôraz na miesto tohto stretnutia v Kristovi. Ako dcéry kresťanskej lásky sa stretávame

² K. 7a, porov. sv. Vincent de Paul, 22. 9. 1647 o vytrvalosti v povolani.

³ Konferencie sv. Vincenta de Paul pre dcéry kresťanskej lásky o modlitbe, 31. 5. 1648.

⁴ Imbelli, Robert P., Amerika, 194. zväzok, 13. 3. 2006, s. 10.

⁵ O dôležitosti spoznať lásku ako dar, pozri DCE č. 7 a 17.

s Ježišom Kristom v každej udalosti, každej osobe a osobitnejšie v osobe chudobných. Kristus nás stretáva zakaždým novým spôsobom v mužoch a ženách, v ktorých môžeme spoznať jeho prítomnosť; ďalej v jeho Slove, vo sviatostiach a zvlášť v Eucharistii. Božiu lásku zakúšame v liturgii Cirkvi, v živom spoločenstve veriacich. Učíme sa rozpoznávať jeho prítomnosť v našom každodennom živote.

Kto je Boh?

V encyklike Benedikt XVI. priťahuje našu pozornosť na dôležitosť otázky kto je Boh a kto sme my. *«Boh je láska»* a táto láska je veľkodušná a prekypujúca (porov. DCE, č. 9). Veriť v osobnú lásku Boha ku každému z nás tvorí jadro každého kresťanského povolania a teda i nášho povolania dcér kresťanskej lásky. Vylieva svoju lásku na každého z nás tajomne a nezištne. Keď sme túto lásku prijali, máme sa o ňu deliť s druhými, pretože Ježišova láska nás podnecuje. Pápež uvažuje o tajomstve Boha – Lásky. Opisuje, ako sú v Bohu dve formy lásky: eros (láska ako túžba) a agapé (láska ako sebadarovanie) a obe sa navzájom dopĺňajú. Túžba (eros) Boha k nám sa vyjadruje pozornosťou a starostlivosťou, a je tiež úplne nezištná (agapé) a nachádza svoj najúplnejší výraz v tajomstve Vtelenia.

«Máte žiť v súlade s menom, ktoré nosíte, pretože sám Boh dal toto meno Spoločnosti»⁶.

Vo svetle encykliky je naša identita dcér kresťanskej lásky zakorenená v Kristovej osobe. V *Konštitúciách* sa tento bod viackrát opakuje. Toto zakorenenie je podstatné pre naše špecifické povolanie, lebo žijeme v spoločenstve a slúžime Bohu v osobe chudobným. Sv. Vincent opisuje dcéry kresťanskej lásky ako jednoduché nástroje v rukách zručného umelca⁷. Túto tému nádherne rozvinul v nasledujúcej odseku: *«Keď ste sa obetovali Bohu pre službu chudobným... dostali ste toto meno, ktoré vám dal sám Boh.»⁸*

Ako píše Benedikt XVI., Boh je viditeľný a vždy prítomný v našom živote. V dejinách lásky vo Svätom písme Boh prichádza k nám a počas celých dejín sa usiluje získať naše srdcia, až do Poslednú večeru, po prebodnutí jeho Srdca na kríži, jeho zjavenia po Zmŕtvychvstaní. Aj cez všetky veľké skutky Apoštolov a ďalej vedie

⁶ porov. Sv. Vincent o « vzájomnej láske a povinnosti zmierenia »

⁷ Jakub Delarue, La foi de Saint Vincent /Viera sv. Vincenta/.

⁸ Konferencia zo 4. 3. 1658 sv. Vincenta pre DKL o «vzájomnej láske a povinnosti zmierenia»

svoju Cirkev po jej ceste. V dejinách lásky medzi Bohom a človekom sa má naša vôľa zhodovať s Božou vôľou. Jeho vôľa je odteraz mojou vôľou založenou na vedomí, že je mi bližšie ako ja sebe samej. Vedenie Duchom Svätým vedie k odovzdaniu sa Bohu, a tak sa Boh stáva našou radosťou. V Bohu láska nerozlišuje. V trojičnom živote je eros zároveň plne agapé⁹, čím Božia láska (eros/túžba), ktorú zdieľame v jednote lásky Najsvätejšej Trojice, sa stáva pozornosťou a starosťou o nás a túžbou po obete (agapé). Jedným z hlavných posolstiev, ktoré pre nás vyplývajú z encykliky *Deus Caritas est* je, že každá láska pochádza od Boha – eros ako i agapé. Avšak kvôli hriechu naše túžby potrebujú byť očistené a do vzťahu s Bohom môžeme vstúpiť len v miere, v akej sú naše túžby (eros) očistené a stanú sa jedno v láske ku Kristovi, ktorý je sebadarováním (agapé).

V tomto kontexte stojí pred nami, dcérami kresťanskej lásky výzva nasledovať Krista v jeho láske: očistiť naše túžby (eros), aby sa skutočne stali túžbami lásky, podľa príkladu obetovanej lásky (agapé) Krista¹⁰. Toto napredovanie nám pomáha spoznať seba a Boha. Podobne ako Ježišova cesta viedla ku križu a od križa k vzkrieseniu, podobne i naša cesta. Encyklika však pripomína, že eros potrebuje byť usmernené a očistené askézou a dozrievaním «cestou odriekania» (DCE, č. 5). Agapé znamená lásku zakorenenú a utváranú vo viere a vierou. Čím viac eros a agapé nachádzajú zjednotenie v pravej láske, tým viac sa uskutočňuje pravá povaha lásky. Keď sa agapé spája s erosom, potom môžu zodpovedať na citovú a činnú lásku, o ktorej hovorí sv. Vincent. Takto to prezentuje aj encyklika citátom z Jánovho evanjelia 19, 34: «... *človek musí piť z pôvodného prameňa...*»¹¹. Táto cesta je istým „exodom“ zo seba do zasľúbenej zeme komúnie s druhými, a táto cesta je poznačená askézou, odriekaním, modlitbou a zmierením. Táto cesta je „kráľovskou cestou križa“, je to výraz, ktorý mala rada sv. Lujza a dáva plný zmysel autentickej ceste slobody obetou seba samého. Ako o tom svedčí život sv. Vincenta, nejde o ľahké povolanie¹² - túto tému preberá Pápež Benedikt XVI., keď cituje Jánovo evanjelium 12, 25: verš hovorí

⁹ pozri *Deus Caritas est*, č. 10.

¹⁰ Konf. z 9. 2. 1653 pre DKL o duchu Spoločnosti

¹¹ pozri DCE č. 7 a 12.

¹² Sám sv. Vincent hovorí, že len vďaka modlitbe a službe chudobným si postupne uvedomil materiálnu a duchovnú biedu svojej doby a volanie slúžiť a evanjelizovať chudobných. Pozri vysvetlenie v Pravidle č. 9, konferencia zo 14. 6. 1643 ;

o pšeničnom zrne, ktoré nemôže priniesť úrodu, ak nepadne do zeme a neodumrie¹³. Je to výzva, ale toto povolanie sa nedá žiť bez opory Kristovej lásky, ako nám to hovorí i naše heslo: «*Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda*».

Láska k Bohu a láska k blížnemu

V č. 16 skúma Svätý Otec Benedikt XVI. úzky vzťah medzi láskou k Bohu a láskou k blížnemu. Inšpiroval sa nádhernou úvahou na túto tému, ktorú nachádzame v 4. kapitole Jánovho evanjelia, verše 17-21: encyklika zdôrazňuje neoddeliteľnosť oboch druhov lásky (DCE, č. 18), ako nám to pripomína sv. Ján: «*Ak niekto povie: „Milujem Boha,“ a nenávidí svojho brata, je luhár. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí*» (1 Jn 4, 20).

Preto nie je udivujúce, že v *Konštitúciách* je kladený dôraz na jednotu týchto dvoch druhov lásky: lásky k Bohu a lásky k blížnemu. Pre sv. Vincenta a pre sv. Lujzu sa cesta stretnutia s Bohom budovala na láske k blížnemu. Sv. Vincent sa obával lásky k Bohu, ktorá by zanedbávala blížneho. Láska k Bohu sa neobmedzuje na zbožné pocity. Citová láska má skôr uvoľniť miesto činnej láske, ktorá sa prejavuje v charitatívnych dielach. Jednota oboch prikázaní lásky tvorí jadro *Konštitúcií*. Spôsob odpovede na otázku: «Kto je môj blížny?» je podkladom charizmy Spoločnosti. Sv. Vincent sa inšpiroval podobenstvom o Dobrom pastierovi, ktorým je sám Boh a «*hľadá stratenú ovцу, trpiace a zblúdené ľudstvo*» (DCE č. 12). Podobne vyzýva dcéry kresťanskej lásky, aby «*hľadali najchudobnejších a najopustenejších*»¹⁴. Služiť chudobným znamená slúžiť Ježišovi Kristovi trpiaceho v nich. Naším povolaním je vidieť Ježiša Krista v osobe chudobných a vidieť ich v Kristovi¹⁵.

Deus Caritas est rozvíja podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi a o poslednom súde pri utváraní odpovede na otázku: «Kto je môj blížny?»¹⁶ Z týchto dvoch textov encyklika potvrdzuje, že «*Ktokoľvek ma potrebuje a ja mu môžem pomôcť, je môj blížny*» (DCE, č. 15). Slovo «blížny» nadobúda univerzálny význam, pretože

¹³ DCE, č. 6, pozri tiež v tom istom odseku odvolanie sa na Lk 17, 33: «*Kto sa bude usilovať zachrániť svoj život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho*».

¹⁴ K. 11b. Pozri aj komentáre sv. Vincenta na túto tému v jeho prednáške o *cieli Spoločnosti*; z 18. 10. 1653. *Tieto časti poukazujú na vplyv sv. Pavla na spisy sv. Vincenta*.

¹⁵ K. 10b

¹⁶ DCE č. 15

Kristus sa stotožňuje so všetkými, ktorí sú v núdzi: hladní, smädní, nahí, chorí, väzni a cudzinci. Úvaha nad týmito dvomi textami sa končí slovami o jednote oboch druhov lásky v kontexte služby chudobným: «*Láska k Bohu a láska k blížnemu sa prelínajú: v najmenšom bratovi nachádzame samého Ježiša a v Ježišovi Boha*» (DCE, č. 15). Kvôli tomuto stotožneniu s Kristom sv. Vincent považuje chudobných za pánov a učiteľov¹⁷. Podobenstvo o milosrdnom Samaritánovi sa stáva štandardným príkladom, ktorú si žiada láska k núdnym, ktorých stretávame. V tomto kontexte sa charitatívna láska presahuje rámec kresťanského spoločenstva: «*... v Bohu a s Bohom milujem aj človeka, ktorý mi nie je príjemný alebo ktorého ani nepoznám*» (DCE, č. 18). Poslaním každého kresťanského spoločenstva je dať každému človeku v núdzi to, čo potrebuje, aby mohol žiť dôstojne.

Učenie Benedikta XVI. prechádza následne k meditácii o Eucharistii, v ktorej vyzdvihuje sociálny charakter tejto sviatosti. V Eucharistii Božia agapé prichádza k nám v telesnej podobe, aby naďalej pôsobila v nás a prostredníctvom nás. Len vychádzajúc z tohto kristologicko-sviatosťného základu možno správne pochopiť Ježišovu náuku o láske. «*Viera, kult a etos sa navzájom prenikajú ako jediná skutočnosť, ktorá nadobúda tvárnosť v stretnutí sa s Božou agapé*» (DCE, n° 14). Tak isto u nás, dcér kresťanskej lásky, sa naša láska zakoreňuje v Eucharistii. Taká eucharistia, ktorá sa nepremieta do služby, je sama osebe znehodnotená. Láska prijatá v Eucharistii sa stáva službou podľa príkladu Ježiša, ktorý umýval nohy svojim apoštolom. Naša charizma nás neustále priťahuje k chudobným a všetkým ľuďom vytláčaným na okraj spoločnosti.

Boj o spravodlivosť a zaangažovanosť v službe lásky - caritas

Láska – caritas bude vždy potrebná aj v najspravodlivejšej spoločnosti. Neexistuje nijaké spravodlivé štátne usporiadanie, ktoré by urobilo službu lásky zbytočnou (DCE, č. 28).

Sociálne učenie Cirkvi malo vždy na zreteli spravodlivosť, ktorá zaručuje každému jeho podiel na spoločnom dobre pri rešpektovaní princípu subsidiarity.

¹⁷ Robert P. Maloney *The way of Vincent de Paul: Contemporary Spirituality in the Service of The Poor*, New York: City, Press, 1992, s. 26.

Voči chudobe, rôznym formám nespravodlivosti, porušovaniu ľudských práv vo svete Cirkev vydala sériu encyklik, ktoré v mene Krista pozývajú k spravodlivejšiemu poriadku svetových zdrojov. *Deus caritas est* uznáva dôležitosť, ktorú treba dať hľadaniu spravodlivého sociálneho poriadku, v ktorom každý dostáva svoj podiel na svete bez toho, aby bol závislý na charitatívnej pomoci.

V 19. storočí sa marxistická idea postavila proti charitatívnej činnosti Cirkvi slovami: «Chudobní nepotrebujú charitu, ale spravodlivosť». Benedikt XVI. uznáva, že charitatívna láska bola niekedy používaná pre udržiavanie *statu quo*. Vyzdvihuje tiež dôležitosť rešpektovania hraníc medzi Cirkvou a štátom vo vykonávaní ich príslušných zodpovedností v boji proti spravodlivosti. Ide o vážny problém, pretože ako označuje encyklika, ak nie je vhodné, aby štát všetko kontroloval, tak isto Cirkev – a cez ňu rehoľné kongregácie - «... *nemôže a nesmie vziať do svojich rúk politický boj s cieľom vytvoriť čo možno najspravodlivejšiu spoločnosť*» (DCE, č. 28). Štátu pripadá v prvom rade úloha budovania spravodlivej spoločnosti, hoci Cirkev nemôže zostať stranou v tomto boji a pri budovaní spravodlivej spoločnosti.

Tu je dôležité pripomenúť nutnosť Vincentskej rodiny konať v službe spravodlivosti a podpory princípov sociálneho učenia Cirkvi. Vincentská charizma povzbudzuje „veriacich laikov“ k vytváraniu prostredia, v ktorom občania štátu budú počuť výzvu «*pracovať na spravodlivom spoločenskom poriadku*» (DCE, č. 29).

Viacere prvky tejto časti encykliky utvrdzujú dcéry kresťanskej lásky v ich súčasnom zaangažovaní sa za spravodlivosť, zvlášť práca Vincentského partnerstva pre sociálnu spravodlivosť, ktoré povzbudzujú k zodpovednému občianstvu a odstránenie chudoby budovaním spravodlivejšej spoločnosti. Avšak výzva spojiť záväzok za spravodlivosť a službu charitatívnej lásky nie je niečo ľahké. Dcéry kresťanskej lásky a ďalšie vetvy Vincentskej rodiny musia sa tiež zúčastňovať na programoch sociálnej spravodlivosti v spolupráci s ďalšími podobnými inštitúciami.

V záväzku Spoločnosti za spravodlivosť musí byť zdôrazňované to, že sa usiluje utvárať spravodlivý poriadok v spoločnosti. Charita nesmie byť prostriedkom služby toho, čo sa dnes volá prozelytizmus. Láska je zadarmo – nemilujeme, aby sme dosiahli iný cieľ (DCE č. 31).

Sociálne učenie Katolíckej cirkvi je v centre misie evanjelizácie. Keď je správne používané, je činiteľom veľmi plodnej zmeny. Bolo vynaložené úsilie pre spoznanie sociálneho učenia Cirkvi, hoci istý myšlienkový prúd tvrdí, že Cirkev má mlčať, keď sa jedná o politické otázky a má sa zameriavať na duchovné otázky.

Ako dcéry kresťanskej lásky sa pýtame: ako sa máme zapojiť do politického systému? Ktorý spôsob je vhodný pre spoznanie sociálneho učenia Cirkvi? Tomáš Massaro zastáva myšlienku, že ide o podstatnú otázku, pretože keď identifikujeme prostriedky, ktorými uvedieme evanjeliové hodnoty do pozemských záležitostí, môžeme stratiť nadšenie pre podporu sociálneho evanjelia. Hovorí aj, že každé úsilie v prospech spravodlivosti musí útočiť na korene, ktoré spôsobujú nespravodlivosti.

Jedným z kľúčov pre pochopenie vincentskej charizmy sa nachádza aj v čísle 20 encykliky: *«vnútri spoločenstva veriacich nesmie byť taká forma chudoby, aby niekto nemal prístup k prostriedkom potrebným na dôstojný život»*. Nie je možné odstraňovať tento druh chudoby len charitatívnou láskou. Musíme podporovať spravodlivosť zmenou sociálnych štruktúr, ktoré vedú k chudobe.

Cez prácu Vincentského partnerstva naša Spoločnosť znovu potvrdila svoj záväzok v prospech spravodlivosti a pre podporu sociálneho učenia.

Benedikt XVI. nás stavia pred výzvu *«pomáhať formovať svedomia o politickom živote»* a povzbudzovať lepšie poznanie skutočných požiadaviek spravodlivosti a väčšej dispozície k následnému konaniu. Donal Dorr preberá túto tému tvrdením, že úloha Cirkvi je predovšetkým nepriama, a to, že má prebúdzajú morálne sily, bez ktorých spravodlivé štruktúry nie sú rozvinuté alebo nie sú dlhodobou účinné. Avšak bolo by treba pýtať sa, či je hľadanie spravodlivosti základnou normou štátu a v prípade, že by bola zanedbávaná, kto by mal donútiť štát ujať sa jeho zodpovedností? Je Cirkev oprávnená zasahovať v takých okolnostiach? Encyklika nám pripomína, že Cirkev nemôže zostať mimo tohto boja o spravodlivosť. Naopak, má povinnosť ponúknuť svoj prínos pre pochopenie požiadaviek spravodlivosti a prostriedkov k jej uskutočneniu na politickej rovine.

Tieto a ďalšie otázky prinášajú určitý počet výziev prácu Vincentského partnerstva a aj pre celú Spoločnosť. V oblasti úsilia o spravodlivosť sme neustále povzbudzované skúmať znamenia čias vo svetle evanjelia. Pritom máme mať na pamäti princíp subsidiarity, t. j. sme vyzývané znovu určovať hranice primeraných zásahov Cirkvi v práci na poli politiky so zámerom podporiť spravodlivý poriadok spoločnosti. Napokon sme povolané viesť dialóg so všetkými, ktorí sa skutočne snažia o dôstojnosť človeka a o božie stvorenie. Pre harmonický rozvoj sveta je nutné, aby kresťania, a teda i Spoločnosť, spojili svoje hlasy a úsilie o rešpektovanie ľudských práv a ich potrieb, osobitne najchudobnejších.

Záver: «Lebo nás ženie Kristova láska»

Charita je pre Cirkev nielen istým druhom dobročinnnej aktivity, ktorá by sa prípadne mohla nechať na iných, ale patrí aj k jej prirodzenosti, je nepopierateľným prejavom jej podstaty (DCE, č. 25a).

V súvislosti s všeobecným bojom o spravodlivosť a lásku v súčasnom svete Benedikt XVI. končí svoju úvahu o kresťanskej perspektíve a jedinečnej povahe jej prínosu:

- Ponúka víziu blížneho, ktorá presahuje národné, etnické a náboženské hranice, a tým podporuje úsilie o vytváranie pravej solidarity medzi všetkými národmi.

- Je založená na láske k blížnemu, čím ponúka víziu služby, ktorá presahuje materiálnu pomoc.

- Jej cieľom je pravý humanizmus, ktorý uznáva nescudziteľnú dôstojnosť každej osoby stvorenej na Boží obraz.

- Kresťanská viera nám ponúka potrebnú motiváciu pre naše zaangažovanie sa, ktoré nespočíva na ideológii, ale sa inšpiruje Kristovou láskou. «*Lebo nás ženie Kristova láska*» (2 Kor 5, 14) (DCE, č. 33).

Je správne, že táto veta sv. Pavla sa stala heslom dcér kresťanskej lásky. Konštitúcie uvádzajú mnohé prvky, ktoré sú rozvinuté v tejto encyklike. V nej je zdôraznená dôležitosť vnútorného postoja, modlitby (č. 25), úcty k Panne Márii, ktorej životným

programom bolo prenechať miesto Bohu nájdeného v modlitbe a v službe blížnemu (č. 41), pokora, ktorá má sprevádzať všetky úkony v službe lásky. Napokon je v encyklike rozvinutý koncept služby lásky ako *diakonie*. Encyklika umiestňuje službu lásky – charity do centra poslania Cirkvi okrem jej úlohy ohlasovania Božieho slova a slávenia sviatostí: *«tieto tri úlohy sa navzájom podmieňujú a nemôžu byť od seba oddelené»* (DCE č. 25).

„Dobre sa starajte o chudobných, hovorievala sv. Lujza, „sú to naši páni a učítelia“.

S. Katarína PRENDERGAST
Dcéra kresťanskej lásky

S

Súčasný
výzvy

Stredoafrická provincia (Rwanda)

Zázraky sa dejú

Sme medzinárodná komunita zložená z ôsmich sestier piatich národností. Boli sme poslané do Mukungu na juhozápad krajiny, do kraja Karongi, v diecéze Nyundo. Tento kraj sa nachádza v nadmorskej výške 1996 m a je najzabudnutejší kraj Rwandy.

Komunita tu pôsobí už 37 rokov v službe skutočne chudobných, a to v zdravotníckom stredisku, kde je dispenzár, pôrodnica a vyživovacie centrum. Ako odpoveď na výzvy a znamenia čias sa služba chudobným rozšírila o službu podporných združení, službu osobám žijúcim s oslabenou imunitou HIV / Aids, ďalej v pastorácii VMM, sprevádzanie Spolku sv. Vincenta de Paul, škola pre dospelých analfabetov. V roku 2006 sme v spolupráci s nadáciou Liliane začali novú službu hendikepovaným deťom (fyzicky postihnutým, s ťažkosťami sluchu a reči, zraku, chorých na epilepsiu, mentálne retardovaných a ďalšími mnohými hendikepmi...).

Jednu sestru požiadala vizitátorka s jej radou, aby vytvárala spojenie medzi našou komunitou a nadáciou Liliane. Jedna sestra bola vizitátorkou a radou vymenovaná za sprostredkovateľku medzi nadáciou Liliane a našou komunitou. Má na starosti pomáhať pri zdravotnom a sociálnom preliečení postihnutých detí. Zabezpečuje a udržiava priamy kontakt medzi nadáciou, deťmi a ich rodičmi. Prichádza do rodín detí, aby lepšie poznala ich sociálne pomery. Navštevuje školy a rehabilitačné centrá, čo jej umožňuje zhodnotiť napredovanie detí a pomôcť im začleniť sa do spoločnosti. Sprevádza ich približne do dovŕšenia ich 25. roku života. Celá komunita sa cíti účasť na tejto službe a to prostredníctvom morálnej a duchovnej opory, prijatia, počúvania a dialógu, čo týmto deťom otvára bránu do spoločenského a ľudského života.

Združenie „Dufatanye“ („*Pomáhajme si navzájom*“) bolo utvorené pre pomoc a sprevádzanie rodičov postihnutých detí. Každý mesiac s nimi organizujeme stretnutie, kde spolu zdieľame ich starosti, radosti, vývoj i problémy ich detí. Každá rodina má možnosť vyjadriť sa celkom jednoducho a v úplnej dôvere. Taktiež robíme určitú formáciu, zameranú na rôzne druhy postihnutia a starostlivosť o deti a to v spolupráci s nadáciou Liliane. Rovnako ponúkame i ľudskú a kresťanskú formáciu a spoločne čítame Božie slovo.

„Pánova láska sa rozprestiera z pokolenia na pokolenie.“

Vidíme, že zázraky sa dejú prostredníctvom pomoci, ktorú poskytujú nadácia Liliane: chromí chodia vďaka barlám, paliciam, ortopedickým pomôckam alebo invalidným vozíkom. Slabo počujúci môžu používať načúvacie aparáty, slabozrakí môžu lepšie vidieť vďaka okuliarom, niektoré chirurgické operácie otvárajú oči slepým. Všetci môžu študovať v špeciálnych školách. Deťom sa darí spoločensky sa rozvíjať a rodičom zas prijať to, že majú postihnuté dieťa.

Naša komunita poslaná do služby týmto postihnutým deťom a ich rodinám sa necháva nimi evanjelizovať. Neprestávame obdivovať ich smelosť a vytrvalosť, čeliac únave pri cestovaní, nakoľko strediská a špeciálne školy sú veľmi vzdialené od ich domovov.

Deti veľmi potrebujú finančnú pomoc, najmä na liečbu a štúdium, no predovšetkým potrebujú cítiť prijatie a uznanie. Sú smädné po láske a chcú byť prijímané také, aké sú. Mnohé sa pýtajú prečo majú toľko trápenia. Často sa ich rodičia zriekajú alebo sa cítia odvrhnuté od svojich priateľov či susedov. Keď sa opýtate otca šiestich detí na to koľko detí má odpovie vám: „Mám päť detí a jedno, ktoré nie je normálne.“

Naša služba týmto citlivým deťom a deľba bolestných skutočností z ich rodiny v nás oživuje slová z filmu o sv. Vincentovi: „*Uvidíš, že milosrdná láska je ťažká na nosenie. Je ťažšia ako hrniec polievky a plný kôš. To nie je všetko dať chlieb a polievku. To môžu urobiť aj boháči... Čím viac budú chudobní znetvorení a špinaví, tým viac si im povinná darovať tvoju lásku...*“

Boh kráča s nami, lebo bez neho nemôžeme nič urobiť. Sme vďačné za dar lásky, ktorý sme dostali povolaním do jeho služby a nechávame sa osloviť a premieňať svedectvom tých, ktorým slúžime.

Verene (13 rokov) rozpráva:

„Nech je Pán Boh pochválený! Dnes, 15. augusta 2009, som prežila nezabudnuteľný okamih môjho života: osobné stretnutie s Pánom Ježišom v Eucharistii. Mám trinásť rokov a už štyri roky si prajem prijať Ježiša, ale môj zdravotný stav mi to nedovoľoval. Otvorená zlomenina, ktorá bola zle ošetrovaná, pretože sme na to nemali peniaze, mi spôsobila zápal kostnej drene na pravej nohe. Veľmi som trpela a bolesti mi neuľavovali. Keď som sa uzdravila, vstúpila som do Združenia Mariánskej mládeže, aby som podľa svojich síl a možností mohla poslúžiť núdzným. Bolo to v roku 2007, keď som zažila skúsenosť samoty. Rodičia boli na poli a ja, chorá, sama doma. Nevedela som sa ani premiestniť. Jedného dňa ma navštívili dve dievčatá zo ZMM a pomohli mi zmeniť polohu. Rozprávali mi o láske Pána Boha a Panny Márie k chorým a sľúbili, že sa budú za mňa modliť. Na začiatku roku 2008, vďaka nadácii Liliane a dcéram kresťanskej lásky, som bola ošetrovaná v nemocnici v Rilime. Teraz sa mám dobre. Po operácii som začala školu, už netrpím a zúčastňujem sa na normálnych aktivitách, ako všetky ostatné deti. Moja rodina je veľmi vďačná po všetkom tom znechutení, ktoré prežila. Prechod týmto dlhým utrpením mi pomohol objaviť prítomnosť Boha v mojom živote a v mojej rodine.“

Svedectvo Domitille (16 rokov):

„Boh je láska! Inak neviem vyjadriť vďaka Bohu, vďaka nadácii Liliane a dcéram kresťanskej lásky, ktoré mi umožnili zdravotnícku starostlivosť. Moja ľavá noha bola postihnutá osteomyelitídou. Nemohla som sa pohybovať ani s barlami. Stále som bola smutná a nemala som žiadnu nádej. Videla som mnohých mladých v mojom veku ako študujú alebo sa hrajú a bolo mi z toho do zúfania. Dnes, po viacerých operáciách, znovu chodím do školy a nikto sa viac zo mňa nevysmieva. Po mojom uzdravení sa aj susedia prejavujú voči mne láskavo, lebo predtým som im bola nepríjemná a cítila som sa veľmi zle. Napriek tomu ma však moji rodičia nikdy neopustili. Vzdávam vďaka Bohu za jeho nekonečnú lásku, ktorá ma naplňuje šťastím z toho, že môžem dôstojne žiť na rovnakej úrovni s inými, že viac nepotrebujem barly, že som zdravá. Zaviazala som sa modliť za všetky postihnuté deti, aby prostredníctvom dobrodincov objavili Božiu lásku a za rodičov, ktorí zanechávajú svoje postihnuté deti, pretože ich pokladajú za neúčinné. Keď dostaneme prostriedky a možnosť

ošetrenia alebo štúdia v špecializovaných centrách, sme ako všetci ostatní.“

Froudard (20 rokov) vysvetľuje:

„Ako dieťa som nikdy nebol šťastný. Teraz som našiel cestu šťastia, pretože som sa mohol liečiť a môžem chodiť vďaka protéze. Počas vojny som bol popálený a amputovali mi pravú nohu, čo mi spôsobilo obrovskú hanbu. Navyše moji rodičia nemali peniaze na to, aby mi kúpili barly prispôsobené mojej výške. Pýtal som sa sám seba, prečo som radšej nezomrel hneď. Teraz som v štvrtej triede na druhom stupni. S protézou môžem chodiť bez barly, cítim sa ľudskou bytosťou, znova mám chuť žiť a objavil som, že Boh má svoj milosrdný úmysel s každým v čase, kedy to je preň najvhodnejšie.“

Rodičia Terézie sa s nami podelili:

„Po dlhom čase neznalosti a vyhľadávania ľudových lekárov svedčíme o tom, že Boh je Záchranca. Naša dcérka Terezka (3 ročná) sa narodila s deformáciou nôh. S manželom sme ju vodili k našim tradičným lekárom, ktorí nás klamali. Čím viac dieťa rástlo, tým viac sa deformácia zhoršovala: Keď sme už nemohli platiť lekárom, želali sme si, aby radšej zomrela. Hanbili sme sa a ja som skrývala dieťa a krmila som ho potajomky, aby som sa vyhla výsmechu iných. Jedného dňa nám istá matka poradila ísť do zdravotného strediska v Mukungu. Ošetrovatelka nás poslala za sestrou, ktorá mala na starosti postihnuté deti. Táto nás prijala a zaviedla do nemocnice Panny chudobných v Gatagare. Tam ošetrovali našu dcérku a uzdravili ju. Už sme sa nemuseli hanbiť. Nedokázali sme prijať chorobu nášho dieťaťa a to strpčovalo naše vzťahy medzi nami, so susedmi a i naši príbuzní z rodiny sa od nás začali vzdávať. Naozaj nás Pán zachránil a ukázal nám cestu radosti. Stretnutie s dcérami kresťanskej lásky, ktoré nám pomohli objaviť šťastie z viery v Boha vďaka ich duchovnej, morálnej i finančnej pomoci. Pán si poslúži čímkoľvek na to, aby našiel svoje stratené ovce, pretože my sme boli stratení v našej nevedomosti. Zakúsením veľkodušnosti a oddanosti ľudí, ktorí nám pomohli a podržali nás sme objavili a pochopili, že Boh je Láska a že je s nami.“

Modlime sa za tieto deti, ktoré sú tak často vytláčané na okraj spoločnosti a opustené od svojich blízkych, predovšetkým však od tých, ktorí nedokážu prijať to, že ich dieťa je postihnuté.

Komunita z Mukungu

Kamerunská provincia

**Dcéry kresťanskej lásky v Moutourwa
nesené na orlích krídlach**

*«Nech nás teda Pán vezme na orlie krídla a pomáha nám...
s ľahkosťou letieť k Bohu a naučiť tomu aj iných, hlavne chudobných»
(P. Maloney, zahájenie Generálneho zhromaždenia 2003).*

Krajný sever Kamerunu je známy svojou krásou prírody a pohostinnosťou obyvateľov. Dcéry kresťanskej lásky prišli do tohto kraja v roku 1972. Spoločnosť tu má dve komunity. Ľud, „gizigovia“ boli dlhé obdobie vytláčaní na okraj spoločnosti kvôli jeho odporu voči mohamedánskej invázii. Postupne sa utvorili do spoločnosti s tradičným selektívnym životom. Gizigovia sú veľmi pohostinní, jednoduchí a radostní.

Tropické sahelské ovzdušie je veľmi vrtkavé. Obdobie dažďov trvá tri až štyri mesiace a môže byť veľmi výdatné na zrážky. Nepravidelnosť dažďov je vážnym nedostatkom pre oblasť, pretože všetky aktivity života závisia od vody. Prínosy pochádzajú hlavne z poľnohospodárstva, chovu dobytky a hlavnou obilninou je proso. Suchá sezóna je veľmi dlhá, trvá osem až deväť mesiacov s teplotami od 32°C do 52°C. V kraji žije asi 20 000 ľudí.

MOUTOURWA, «POD ORLÍMI KRÍDLAMI»

Komunita dcér kresťanskej lásky v Moutourwe je zložená zo štyroch sestier. Dom bol postavený na úpäti skalného kopca v tejto sahelskej tropickej zóne. Napriek ťažkým životným podmienkam sú gizigovia veľmi pracovití. Ich odvaha a ochota sú znamením Božieho

pôsobenia v tomto ľuďe často postihnutom sklamaniami z klimatických rizík. V Moutourwe je život poznačený hlbokým zmyslom pre spoločenstvo. Sestry sú aktívne členky tohto veľkého bratstva a majú vzácné miesto radkýň, matiek, sprievodkýň či vodkýň; sú prijímané za spolupracovníčky a za poslané Bohom. Táto im priznaná úloha tvorí ich prvý motív prijatia a začlenenia do veľkej rodiny Gizigov. Majú veľký zmysel pre náboženstvo, boh tradičného náboženstva dáva život a usiluje sa ho udržať. My, dcéry kresťanskej lásky, nasledujeme Ježiša Krista evanjelizátora chudobných. Otvára nám dvere a pretvára srdcia tohto ľudu. Dáva nám tiež odvahu konať v sile našich ramien a často v pote našich tváří, pod páliacim slnkom, za teploty do 50°C.

Naša komunita obklopená týmto ľuďom chce odpovedať na Božiu výzvu cez Spoločnosť „naučiť sa lietať... veľmi vysoko“. Zapájame sa do všetkých sektorov života a činností: deti, mládež, muži, ženy, združenia, dediny... Úlohou nás všetkých, ako príslušníkov kmeňa gizikov, je spoločne pracovať, aby sme prehodnotili štýl života a mentalít; preto sa usilujeme podporovať úsilie pre celkový rozvoj obyvateľov.

Hoci počet kresťanov zreteľne stúpa, napriek dlhým rokom evanjelizácie stále ešte konštatujeme, že najväčšou chudobou je náboženská nevedomosť, nedostatok zakorenenia vo viere, strata podstatných kultúrnych hodnôt, návrat k prírodnému náboženstvu a pod. Toto sa prejavuje v konkrétnych formách, ako rodinná nestabilita, kultúrne vykorenenie, spoločenské nerovnosti... K tomu sa pridávajú ďalšie formy chudoby: podvýživa, zlé spravovanie úrody, negramotnosť, nedostatok zdravotníckych štruktúr a ďalšie. Voči všetkým týmto formám chudoby sa usilujeme spoločne si zachovať nádej v lepšiu budúcnosť a byť svedkami nežnej Božej lásky.

SLUŽBA DCÉR KREŠŤANSKEJ LÁSKY, «ABY SME LIETALI S CHUDOBNÝMI»

Prvou starosťou komunity je usilovať sa zlepšiť životné podmienky, v prvom rade v rovine zdravia, a to počnúc deťmi. Mnohé prípady podvýživy a detských chorôb si žiadajú účasť a zaangažovanie sa každej sestry komunity. Je to skutočný štafetový beh.

Sociálne zabezpečenie matky s dieťaťom /tzv. PMI/

Táto práca v dedinách nám pomáha sledovať deti vo veku od narodenia po 5 rokov. Raz za mesiac zaistujeme v každom centre deň formácie pre matky. Spolu so zodpovednými za centrum PMI jedna sestra zorganizuje formačné stretnutie animátorov, aby sa rozšírila sieť a aby sledovanie stavu detí bolo účinnejšie. Každá dedina posieľa jedného zo svojich animátorov sledovať detí do dediny a upozorňuje komunitu v prípade ťažkostí. Táto formácia animátorov umožňuje uvedomiť si potrebu hygieny a očkovania, výživy a ochrany pred rôznymi infekciami, zvlášť malária, ktorá zostáva jednou z hlavných príčin úmrtnosti.

Centrum sv. Lujzy de Marillac pre podvyživené deti

Aby na vidieku mohla pokračovať práca sledovania stavu detí, komunita otvorila jedno centrum pre podrobnejšie sledovanie zdravia detí a tiež aby poučila matky o tom, ako sa dobre starať o rozvoj ich detí. Počas stretnutí v dedinách sa koná prieskum prípadov podvýživy. Podvýživa nastáva kvôli nepravidelnej úrode, určitým nesprávnym návykom životosprávy, častým tehotenstvám, nedostatku materského mlieka a niekedy aj z nedbalosti niektorých rodičov. Všetky tieto osoby sú usmernené ísť do centra. Počas ich pobytu v centre matkám je poskytovaná praktická formácia o dobrej výžive, hygiene a ochrane pred chorobami. Centrum môže prijať až 20 osôb, je to miesto družnosti a pomáha nadobudnúť dobrú formu.

Okrem tejto praktickej formácie ponúkame kurzy šitia a odstraňovania negramotnosti pre ženy, ktoré si to prajú. Keď už matky nadobudli určitú samostatnosť v procese starostlivosti o ich dieťa pravidelnosťou a starosťou o jeho blahobyť, odchádzajú do dediny a odovzdávajú štafetu ďalej. Tieto matky sledujeme počas stretnutí PMI v dedinách, kde žijú.

«Vidiecke lekárne»

Pretože dediny sú vzdialené viac ako 40 km od centra, vytvorili sme tzv. „vidiecke lekárne“. Podobne ako animátori PMI, i budúci lekárnici dostávajú primeranú formáciu, aby vedeli rozpoznáť symptómy najbežnejších chorôb a poskytnúť prvú pomoc, aby sa tak znížila úmrtnosť.

Každý lekárnik má malú lekárňu s liekmi prvej pomoci. Majú príkaz dávať prednosť tehotným ženám a starcom. Táto služba je napojená na nemocnicu Moutourwa, kde odvážame mnoho chudobných chorých, za ktorých platíme ošetrovanie. Najväčšie prípady odvážame do ďalších nemocníc kraja, podľa stavu.

Osoby postihnuté na HIV / Aids

Podobne ako v mnohých ďalších oblastiach krajiny, Aids spôsobila veľkú spúšť v zóne Moutourwa. V spolupráci s Komisiou pre rozvoj v diecéze (CODAS – Charita) vykonávame prieskumné kampane. Komunita sa rozhodla sledovať a pomáhať týmto chorým v spolupráci s rôznymi nemocnicami zóny. Ide predovšetkým o to, aby sme boli týmto chorým blízki, navštevujeme ich v ich príbytkoch, sledujeme ich výživu a podávanie liekov.

Spolu s provinciálnou radou, centrom DREAM a komunitou v Dschang hľadáme prostriedky pre uľahčenie získania antiretrovirálnych liekov. Aids rýchlo postupuje. V súčasnosti tvorí jednu z najväčších starostí komunity, ktorá chce aplikovať jeden z bodov Dokumentu medzi zhromaždeniami: „smäd po odpovedi na výzvy chudobných s tvorivou láskou a po prežívaní každej služby ako misie, ktorá bola zverená miestnej komunite».

Naša misia sa neohraničuje len na rešpektovanie zdravia, ale pokrýva aj ďalšie oblasti, ako školskú dochádzku detí, boj proti hladu. Máme zásobárňu prosa, aby sme z neho mohli prideľovať každý mesiac chudobným rodinám podľa ich potreby. Povzbudzujeme ďalšie rodiny, aby urobili podobne, aby si zachovali prosu na obdobie nedostatku. Pre zlepšenie ich rodinného príjmu im tiež dávame možnosť chovať dobytok, aby ho mohli potom predať na trhu.

Zapojili sme sa tiež do miestnej pastorácie. Toto miesto evanjelizácie je tiež stretnutím sa s ďalšími skupinami: deti z COP Monde, mládež, ženy, katechéti. Úzko spolupracujeme so Spolkami kresťanskej lásky (AIC) a Vincentskou mariánskou mládežou (VMM). Pri rôznych stretnutiach a zdieľaniach pomáhame obyvateľstvu uvedomiť si ľudskú dôstojnosť, starosť o spoločné dobro, bratské

zdieľanie prírodných zdrojov, prehĺbenie kresťanskej viery a starosť o osobný rast. Pokúšame sa začínať odtiaľ, kde sa nachádza každý z nich, kráčať s každým v jeho rytme a povzbudzujeme v ňom túžbu o rast.

Takto nesené na orlích krídlach sme svedkami Ducha Svätého, ktorý pôsobí a uvoľňuje nové energie a podnecuje nás v každodennom živote odpovedať stále veľkodušnejšie na výzvu. V Moutourwa, uprostred tohto ľudu, sa každý deň stretávame s *«ľuďmi všetkých postavení, ktorí sa vedia mobilizovať, aby svedčili o pravde, hodnote života, ľudskej dôstojnosti a pravom význame slobody»*, ako to uvádza Dokument «Nechajme sa pretvárať Duchom Svätým».

Komunita v Moutourwe

†

Aktuality
z provincií

Menovania vizitátoriek
a provinciálnych direktorov

VIETNAMSKÁ PROVINCIA: 1. apríla 2009 bola sestra Justína TRAN THI TUOI znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

ARGENTÍNSKA PROVINCIA: 16. decembra 2009 bola sestra Graciela Judith PELLERIN AZABAL ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Klementíny AQUINO.

PROVINCIA BELO HORIZONTE (Brazília): 16. decembra 2009 bola sestra Maria das Graças ALVES znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

TURÍNSKA PROVINCIA (Taliano): 16. decembra 2009 bola sestra Pia BERTAGLIA znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

VENEZUELSKÁ PROVINCIA: 16. decembra 2010 bola sestra Yolanda ZAMBRANO PALENCIA znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

KOLÍNSKA PROVINCIA (Nemecko): 23. marca 2010 bola sestra Hildegarda KOHLER znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

PROVINCIA BARCELONA (Španielsko): 23. marca 2010 bola sestra Eduarda VERGARA SAEZ ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Márie Cruz ARBELOA HUARTE.

PROVINCIA GIJON (Španielsko): 23. marca 2010 bola sestra Maria Margarita GARCIA CARREIRA ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Júlie del BARRIO GONZALEZ.

* * * * *

15. marca 2010 bol P. Javier ALVAREZ znovu menovaný za generálneho direktora na tri roky.

* * * * *

VENEZUELSKÁ PROVINCIA: 20. januára 2010 bol P. Antonio GONZALEZ LOPEZ znovu menovaný za direktora DKL na tri roky.

EKVÁDORSKÁ PROVINCIA: 26. januára 2010 bol P. John PRAGER menovaný za direktora DKL.

MEXICKÁ PROVINCIA: 4. marca 2010 bol P. Francisco Javier GARCIA ORTIZ menovaný za direktora DKL.

ETIÓPSKA PROVINCIA: 30. marca 2010 bol P. Asfaw FELEKE menovaný za direktora DKL.

PROVINCIA VEĽKÁ BRITÁNIA: 15. apríla 2010 bol P. Fergus KELLY znovu menovaný za direktora DKL na tri roky.

Provincia Emmitsburg (USA)

200. výročie od príchodu Alžbety Anny Setonovej v roku 1809

Rok 2009 bol pre Provinciu Emmitsburg poznačený slávnosťou 200. výročia od príchodu Alžbety Anny Setonovej do nášho mesta v Maryland v roku 1809. Jubilejný rok dvoch storočí „Dedičstva Seton“ pre dcéry kresťanskej lásky USA začal 4. januára 2009 v bazilike svätyne sv. Alžbety Anny Setonovej v Emmitsburgu.

KRÁTKO Z DEJÍN

Sv. Alžbeta Anna Setonová sa narodila 28. augusta 1774 v New Yorku a zomrela 4. januára 1821 v Emmitsburgu. Je prvou Američankou vyhlásenou Katolíckou cirkvou za svätú (1975), je zakladateľkou Sestier kresťanskej lásky sv. Jozefa v Baltimore (1809).

Alžbeta Anna ako dieťa bola pokrstená v anglikánskej episkopálnej cirkvi a vyrastala v New Yorku. 25. januára 1794 sa vydala za Viliama Setona, s ktorým mala päť detí, ktorý onemocnel na tuberkulózu. Spolu s manželkou a staršou dcérou odišli do Talianska, aby sa tam vyliečil, žiaľ, 27. decembra 1803 zomrel a Alžbetu zanechal vdovou s piatimi deťmi. Rodina Felicchi z Livournem veľkí priatelia rodiny Setonovej ponúkli pohostinnosť. Tu bola veľmi oslovená katolíckou vierou svojich hostiteľov. Po návrate do New Yorku sa rozhodla obrátiť sa na katolícku vieru. V prítomnosti Mons. Carrola, prvého biskupa Baltimore prijala 14. marca 1805 vieru Katolíckej cirkvi. Toto jej rozhodnutie ju ešte viac oddialilo od jej rodiny a kruhu priateľov. Jej život sa stal tým tvrdší, že stratila už i tak slabé materiálne prostriedky po úpadku rodinného podniku. V júni 1808 ju Mons. Carroll pozval do Baltimore, aby tu otvorila školu pre dievčatá mesta. Jeden štedrý dobrodinec zaistil financovanie školy, čím dielo začalo 31. júla 1809. Čoskoro sa pridali k Alžbete ďalšie ženy, ktoré sa

zasvätili výchove chudobných detí, čím sa začalo dielo Inštitútu sestier kresťanskej lásky z Baltimore. V januári 1812 boli schválené konštitúcie sestier kresťanskej lásky prednostne zamerané na výchovu dievčat. V roku 1814 boli tri sestry poslané do Filadelfie, aby tam založili prvú misiu sestier kresťanskej lásky mimo Emmitsburgu. Sestra Alžbeta Anna Setonová zomrela v roku 1821. V r. 1832 odišli sestry kresťanskej lásky do Baltimore ošetrovať obeť cholery; neskôr išli do Saint-Louis, Nouvelle-Orléans, Albany, Bostonu, Filadelfie, Washingtonu, New Yorku. V roku 1850 sa Inštitút sestier kresťanskej lásky z Emmitsburgu spojil so Spoločnosťou dcér kresťanskej lásky. Sú to prvé dcéry kresťanskej lásky USA. Sestry v USA počtom vzrástli natoľko, že v roku 1910 sa rozdelili na dve provincie: Emmitsburgská a Západná. Sestry kresťanskej lásky ďalších diecéz sa naďalej rozvíjali. V roku 1947 sa komunity sestier kresťanskej lásky viacerých diecéz združili do federácie a tvoria Združenie dcér matky Setonovej. V 80-tych rokoch sa k tejto federácii pridali ďalšie komunity sestier kresťanskej lásky.

4. JANUÁRA 2009: ZAHÁJENIE 200. VÝROČIA DEDIČSTVA MATKY SETON PRE DCÉRY KRESŤANSKEJ LÁSKY SEVERNEJ AMERIKY

Rok 2009 bol pre Provinciu Emmitsburg poznačený slávnosťou dve stého výročia od príchodu Alžbety Anny Setonovej do Emmitsburgu, v štáte Maryland. Toto 200. výročie „Dedičstva Seton“ pre dcéry kresťanskej lásky Severnej Ameriky oficiálne začalo 4. januára 2009 v emmitsburgskej bazilike.

4. januára 2009, na sviatok svätej Alžbety Anny Setonovej, sa v Emmitsburgu, štáte Maryland, v bazilike sv. Alžbety Anny Setonovej zišlo vyše 600 osôb. Eucharistiu celebroidal P. Ronald D. Witherup, generálny predstavený Sulpiciánov a s ním koncebrovali mnohí kňazi z Univerzity a Seminára „Mount Saint Mary“. Boli to vlastne Sulpiciáni, ktorí svojím duchovným sprevádzaním a náležitými povzbudeniami pomáhali sv. Alžbete Anne a prvým sestrám pri začiatkoch kongregácie. Oni tiež priniesli z Paríža pravidlá dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul, aby pomohli Alžbete Anne Setonovej formulovať ich vlastné konštitúcie.

Po eucharistickej slávnosti provinciálna archivárka, s. Betty Ann McNeil, DKL, predstavila jedno umelecké dielo, a to triptych z 215 miniatúrnych fotografií, publikácií a mincí spomienkových udalostí.

Tento triptych odzrkadľuje 200 rokov dejín, charitatívnej lásky a obetovania sa, ktoré začala malá skupina žien v Emmitsburgu pod vnuknutím svätej Alžbety Anny Setonovej.

23. MÁJA 2009, UDELENIE MEDAILY DVESTÉHO VÝROČIA

Ďalšou významnou udalosťou tohto jubilejného roku bolo udelenie medaily 200. výročia dedičstva charitatívnej lásky sv. Alžbety Anny Setonovej počas slávnosti prístupnú širokej verejnosti, médiám, rodinám a priateľom. V sobotu 23. mája 2009, v bazilike sv. Alžbety Anny Setonovej v Emmitsburgu bolo touto medailou odmenených a honorovaných 50 osôb rôzneho pôvodu za ich charitatívnu činnosť v duchu svätej Alžbety Anny Setonovej. Na slávnosti predsedal a medaily udeľoval Mons. Kevin C. Rhoades, D. D., biskup diecézy Harrisburg. Boli pozvaní ľudia skoro z mnohých krajín, ako Taliansko, Kanada, Kórea... Zastupovali rôzne oblasti činnosti, a to sociálne služby, školstvo a výchovu, zdravotníctvo, formáciu v duchu sv. Alžbety Anny Setonovej a úsilie o rozvoj dedičstva „Seton“. Medzi nimi boli i dcéry kresťanskej lásky, sestry kresťanskej lásky z federácie a mnohé diecézne skupiny.

31. JÚLA – 2. AUGUSTA 2009: VÍKEND DVOJSTOROČNICE

Kulminujúcim bodom jubilejného roku bol víkend dvojstoročnice v provinciálnom dome v Emmitsburgu od 31. júla – 2. augusta 2009.

Piatok 31. júla: scénická hra v bazilike sv. Alžbety Anny Setonovej

Počas prvého dňa bola v bazilike zasvätenej sv. Alžbete Anne Setonovej prezentovaná scénická hra.

Početných účastníkov privítala vizitátorka Emmitsburgskej provincie, sestra Claire Debes. Medzi prítomnými boli dcéry kresťanskej lásky, na čele so s. Evelyne Franc, sestry kresťanskej lásky USA, predseda národného združenia katolíckej výchovy, priatelia katolíckych škôl a ďalší. Vizitátorka prezentovala veľkú scénickú hru, ktorá mala vyličiť rozhodujúce udalosti uplynulých 200 rokov od založenia sestier kresťanskej lásky Alžbetou Annou Setonovou. Pri každom rozhodujúcom bode herci predstavujúci významné postavy minulosti sa vynárali z tieňa a išli v ústrety postavám súčasnosti.

Po tejto veľkej dejinnej freske odovzdala s. Claire Debes medailu 200. výročia „Dedičstva Seton“ primátorovi mesta Emmitsburgu ako prejav vďaky za všetko, čím mesto a jeho obyvatelia preukázali pomoc Spoločnosti počas týchto 200 rokov. Medailu odovzdala aj generálnej predstavenej Spoločnosti DKL, sestre Evelyne Franc. Jej prítomnosť bola pre všetkých symbolom úzkeho spojenia, ktoré existuje medzi francúzskymi zakladateľmi a početnými duchovnými dcérami Matky Setonovej, ktoré naďalej uživotňujú toho istého ducha služby Kristovi v chudobných. Alžbeta Anna Setonová otvárala školy pre všetky spoločenské vrstvy. Tieto školy sa veľmi rýchlo rozšírili. Od 2. Vatikánskeho koncilu sestry sa škála služieb rozšírila, aby tak neustále odpovedali na nové potreby a podporili tradičné formy výchovy. Sestry formujú laikov, ktorí spolupracujú v ich katolíckych školách, aby ich podporili v ich úlohách a umožnili ďalším sestrám odpovedať na nové formy chudoby, akými sú napríklad migrácia, hlad, bezdomovci...

V rámci týchto slávností 200. výročia sa koordinačná komisia rozhodla venovať časť rozpočtu na výpomoc jednej školy, ktorá zabezpečuje prijatie detí z rozvrátených a sociálne slabých rodín a rozvíja vzdelávanie v duchu služby, vo vernosti ducha sv. Alžbety Anny Setonovej.

Sobota 1. augusta 2009: Eucharistia a koncert

Dňa 1. augusta 2009 celebroid rannú eucharistickú slávnosť predseda Biskupskej konferencie USA a arcibiskup Chicago, kardinál Francis George, OMI. Kardinál vo svojej homílii pripomenul, že Cirkev sa opiera o naše svedectvo, ktoré vydávame cez rôzne služby a o hodnoty, ktoré hájime. Naliehal na tom, že máme sa naďalej usilovať hľadať najchudobnejších spomedzi chudobných a odpovedať na nové výzvy.

Popoludní boli všetci účastníci pozvaní do baziliky na mimoriadny koncert. Bola to nádherná skúsenosť započúvať sa do hudby, ktorú veľmi obľubovala Alžbeta Anna Setonová.

Nedeľa 2. 8. 2009: Eucharistia a požehnanie Záhrady „Dedičstvo Seton“.

Eucharistia za účasti generálneho predstaveného

Deň sa začal eucharistickou slávnosťou o 8.00h, ktorú celebroidal náš generálny predstavený, P. G. Gregory Gay. Jeho prítomnosť na jubilejnej slávnosti bola pre nás skutočným privilegiom.. Pre nás všetkých bolo dvojnásobne významné, jednak preto, že na túto veľkú slávnosť prišla i sestra Evelyne a aj pre to, že P. Gregory pochádza zo štátu Maryland, kde je Alžbeta Anna Seton veľmi známa.

Záhrada „Dedičstvo Seton“

Potom sa konalo požehnanie a slávnosť zasvätenia Záhrady „Dedičstva Seton“. Všetky zakladajúce členky komunít federácie Seton boli prítomní.

Táto záhrada „Dedičstva Seton“ ctí 200. výročie založenia sestier kresťanskej lásky sv. Jozefa v Emmitsburgu, v štáte Maryland. V záhrade boli vytvorené aleje, ktoré sa rozširujú za prvým domom sv. Alžbety Anny až do údolia „Saint Joseph’s Valley“. Aleje vedú do zón ticha, meditácie, alebo cestou sú na tehlách, dlaždiciach a lavičkách popísané citáty sv. Alžbety Anny.

A tak dedičstvo naďalej pokračuje v novom storočí. Záhrada skrášľi požehnané miesta svätej Alžbety a bude slúžiť na miesto modlitby pre generácie, ktoré sem zavítajú.

Eucharistia dvoj storočnice

Kulminačným bodom troch dní bola eucharistia 200. výročia, ktorú sme slávili 2. augusta 2009 na poludnie v bazilike sv. Alžbety Anny Setonovej v Emmitsburgu. Slávil ju pomocný biskup arcidiecézy Baltimore (mesta, kde sv. Alžbeta Anna sústredila prvé sestry kresťanskej lásky), Mons. Dennis Madden. Na eucharistii bola veľká účasť: množstvo žiakov z rôznych škôl 2. stupňa, ktoré sú pod patronátom Alžbety Anny Setonovej, členky kongregácie z federácie sestier kresťanskej lásky, zbor strednej školy Alžbety Anny Setonovej z Bladensburgu.

Počas vstupnej procesie boli nesené vlajky 200.výročia, Všeobecné pravidlá DKL, pečate kongregácií zakladajúcich členiek Federácie sestier kresťanskej lásky, obraz sv. Jozefa, ktorý patrilo sv. Alžbete Anne Setonovej, ikona Krista Spasiteľa, ktorú jej daroval jej manžel.

Po veľmi dynamickej homílii Mons. Denisa Maddena boli v procesii nesené obetné dary jednou dcérou kresťanskej lásky a tromi sestrami kresťanskej lásky. Na záver sme spievali známy hymnus «Now Let Us Praise», zložený v roku 1975 pri príležitosti kanonizácie Alžbety Anny Setonovej.

Tak sa ukončil rok dvoch stého výročia „Dedičstva Seton“. Tieto slávnosti posilnili naše vzájomné vzťahy a sú pre každého účastníka odrazovým mostíkom pre pokračovanie plnej lásky tejto peknej misie výchovy mládeže a služby chudobným.

Sestra Mary Jean HORNE
Dcéra kresťanskej lásky

Kvázi - provincia

Slávnosť sv. Lujzy de Marillac v chráme Matky Božej v Paríži 14. marca 2010

V tomto jubilejnom roku sa Vincentská rodina zišla osláviť sv. Lujzu de Marillac v nedeľu 14. Marca 2010 v parížskej katedrále Notre-Dame slávnostnou eucharistiou, ktorú celebroidal parížsky arcibiskup, kardinál Andrej Vingt-Trois ; spolu s ním koncebrovali : generálny predstavený P. Gregory Gay, generálny direktor P. Javier Alvarez, a asi 90 kňazov a spolubratov. Medzi početnými veriacimi boli prítomné dcéry kresťanskej lásky, členky Spolkov kresťanskej lásky (AIC), Spolku sv. Vincenta de Paul, mariánska mládež, sestry kresťanskej lásky zo Štrasburgu, ktoré prišli z Alsaska, ako i viacero skupín pútnikov Vincentskej rodiny z Talianska...

Počas vstupnej procesie boli nesené relikvie svätej Lujzy a svätého Vincenta a položené pred sochu Panny Márie. Na úvod mala príhovor generálna predstavená, sestra Evelyne Franc, v ktorom najskôr vyjadrila arcibiskupovi poďakovanie za jeho prijatie a túžbu osláviť spolu s nami našich Zakladateľov ; potom pripomenula misionársku postavu Lujzy de Marillac. Pri svätej omši mal kardinál veľmi oslovujúcu homíliu. Pred záverečným požehnaním apoštolský nuncius v Paríži prečítal posolstvo pápeža, ktorý sa pripájal k prejavu úcty svätej Lujze celej Vincentskej rodiny.

**HOMÍLIA PARÍŽSKEHO ARCIBISKUPA,
KARDINÁLA ANDREJA VINGT-TROIS**

(4. pôstna nedeľa roku C, čítania: 2 Kor 5, 17-21; Lk 15, 1-32)

Drahí bratia a sestry !

V liste Korintňanom nám sv. Pavol hovorí o «odchode starého sveta a zrode nového sveta», sveta, ktorý «pochádza od Boha, ktorý nás zmieril so sebou skrze Krista» (2 Kor 5, 17-18). Keď meditujeme nad týmto úryvkom zo Svätého písma, môžeme sa pýtať, čo nové prinášame tomuto svetu.

Keď si pripomíname činnosť sv. Vincenta de Paul a sv. Lujzy de Marillac, môžeme spoznať novosť, ktorá vznikla v dobe, kedy v niektorých kútoch Francúzska alebo medzi určitými kategóriami obyvateľstva vládol hlad, keď bolo toľko detí opustených, keď sa s galejníkmi zaobchádzalo neľudsky, keď vojna pustošila po celej Európe a rozsievala zúfalstvo, keď chorí neboli ošetrovaní alebo keď boli starci opustení a zanedbaní. Napriek rozdielu medzi prostriedkami, ktorými disponovali a potrebami, ktorým museli čeliť, sv. Vincent de Paul a sv. Lujza de Marillac priniesli naozaj v každom ohľade v tejto hroznej dobe svetlo nádeje tým, ktorí boli gníavení biedou. Aj v súčasnosti, po celom svete, množstvo mužov a žien, o biede ktorých vieme, či nevieme, sú obeťami hladu, vojen a chorôb. Milióny čakajú nie na zázračné riešenia na ich biedu, ale aspoň znamenia nádeje a pozornosti, znamenie, ktoré im dá spoznať, že nie sú zabudnutí, ani opustení, ale že muži a ženy chcú byť o nich aspoň ustarostení, ak im nemôžu pomôcť.

V našej francúzskej spoločnosti sú tieto extrémne biedy menej krikľavé, hoci sú niekedy skryté alebo neznáme. Najviac z nich nepoznajú materiálnu biedu, čo nové im teda môžeme priniesť? Zdá sa mi, že postava Otca, ktorý prijíma márnотratného syna, ako ju poznáme z podobenstva, je touto novotou, ktorú potrebuje náš svet.

Naša spoločnosť sa takpovediac živí z paradoxov. Z jednej strany viac-menej diskkrétne potiera hranice medzi dobrom a zlom a nechce vyslovovať posudky o rôznych spôsoboch života a povedať, čo je dobré pre človeka, len aby bol zachovaný určitý spoločenský pokoj a vyhlo sa násiliu. A zároveň táto spoločnosť, ktorej sa zdanlivo akoby podarilo odstrániť zmysel pre omyl a vinu, naháňa vinných

a organizuje procesy, ankety a udávania. Všetko sa deje tak, akoby vina, ktorú chceli odstrániť, sa odplácala a neúprosne sa vnucovala tým, ktorí sú označení za vinníkov. Táto spoločnosť, ktorá neodpúšťa nikomu nič, sa v podstate podobá v mnohom na farizejov a zákonníkov z evanjelia (porov. Lk 15, 2), ktorí nechápu, že Kristus môže prijímať hriešnikov. Vidia sa nepoškvrnení a deň čo deň obviňujú druhých z ich chýb alebo poznajú svoje chyby a zločiny, ale nikdy si nekladú otázku o kajúcnosti, obrátení a obnove.

A práve tomuto svetu máme byť schopní prinášať svetlo nádeje bez obavy o volanie žalobcov, ale prijímajúc, že sa postavíme na stranu obžalovaných. Musíme sa odvážiť prejsť túto postavu Otca, ktorý otvára náruč vinníkovi zakaždým, keď uzná svoj hriech a prosí o odpustenie. Ako nás pozýva i sv. Pavol, sme teda Kristovými vyslancami a *«akoby Boh napomínal skrze nás. V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom!»* (2 Kor 5, 20).

Hľa, pekný spôsob, ako žiť našu cestu obrátenia k Veľkej noci: stať sa tvorcami zmierenia, odpustenia a pokoja a ohlasovať tejto spoločnosti, že človek je väčší ako hriech a jeho zločiny, že *«Boh je väčší ako naše srdce»* (1 Jn 3, 20). Môžeme dať znamenie tohto milosrdenstva naším spôsobom života v Cirkvi, odstraňovaním našich postojov agresivity, udávania alebo nenávisť. Lebo ak sa milujeme navzájom, potom tí, ktorí nás vidia, budú môcť uveriť, že Boh je láska. Ale ak sa navzájom opovrhujeme a ničíme, ako potom chceme, aby ľudia v našom okolí mohli uveriť milosrdenstvu nebeského Otca?

Podobne ako márnotravný syn, aj my sa musíme vrátiť k sebe samým, vydať sa na cestu a padnúť k nohám Otca so slovami: *«Už nie som hodný volať sa tvojím synom»* (Lk 15, 19). Nie preto, že sme možno viedli skazený život, ale aspoň preto, lebo sme sa nechali uniesť hnutím obvinenia, nenávisť a opovrhovania našimi bratmi. Nie som hodný volať sa tvojím synom, pretože som sa nesprával ako brat. Potom Otec bude môcť otvoriť nám svoje náručie a my vstúpime do moci neustále nového milosrdenstva. Boh očistí naše srdce od tohto vírusu nenávisť, opovrhovania a násillia, čo bude hlbšie ako zlo, čo sme spravili.

Bratia a sestry, vo svetle svedectva Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac, podnietení dlhým radom mužov a žien, ktorí sa vydali na cestu za nimi, sme povolaní dnes vstúpiť, či oboznámiť sa s biedou tých, ktorí sú obvinení a prehlasovaní za vinných tými, ktorí rozhodli,

že už neexistuje morálny zákon. Keď sa už nehovorí, čo je dobré a čo je zlé, ako môžeme vedieť, či sme konali dobre alebo zle, ako neodolať ľudským rečiam, pokryteckému obviňovaniu a bezuzdnému udávaniu, ktoré začali tí, ktorí chcú, aby sme zabudli na tieň ich vlastného života?

Bratia a sestry, môžeme sa oprieť o príhovor svätého Vincenta de Paul a svätej Lujzy de Marillac, svätej Kataríny Labouré, blahoslavenej sestry Rozálie, blahoslaveného Frederika Ozanama a toľkých mužov a žien, ktorých sa dotkla láska nebeského Otca a stali sa misionármi lásky. Nech ich príhovor a ochrana urobia z nás svedkov zmierenia a misionárov nádeje. Buďme svedkami toho, že každý muž a každá žena na tomto svete a každý z nás osobne, má cenu v Božích očiach a je očakávaný milosrdným Otcom. Amen.

Kardinál Andrej VINGT-TROIS
Parížsky arcibiskup

Materský dom

**Slávnosť svätej Lujzy de Marillac
v kaplnke Panny Márie zázračnej medaily**

Pondelok, 15. marca 2010

15. marca 2010 sa v kaplnke na ulici du Bac zišli vinčentskí laici, kňazi a bratia Misijnej spoločnosti a dcéry kresťanskej lásky, aby oslávili sviatok svätej Lujzy počas eucharistickej slávnosti, ktorú celebroid generálny asistent Misijnej spoločnosti P. Gérard Du. Na slávnosti boli účastní aj početní veriaci, a tak kaplnka bola zaplnená do posledného miesta. Otec Du vo svojej homílii zdôraznil, ako Lujza kontemlovala poníženosť Ježiša Služobníka.

HOMÍLIA GENERÁLNEHO ASISTENTA P. GÉRARD DU

Drahí bratia a sestry!

Keď sa zahľadím na evanjelióvú scénu umývania nôh, pripomínam si slová, ktoré vyslovil Ježiš o pár chvíľ neskôr, počas toho istého večera, pri Poslednej večeri, ako odpoveď na otázku Filipa: «Ukáž nám Otca». Ježiš mu povedal: «Kto vidí mňa, vidí Otca», teda Ježiš zjavuje neviditeľného Otca. Tento Otec Ježiša Krista je teda naším Otcom a Bohom, služobníkom človeka, v hociktorom stave. Aj prvé čítanie z knihy proroka Izaiáša, nám poukázalo na Boha, ktorý je ustarostený o človeka utlačeného nespravodlivosťou a materiálnou biedou.

Spiritualita svätej Lujzy sa utvárala okolo centrálnej osy kresťanstva, a to Vtelenia, ktoré zjavilo svetu Božie tajomstvo. Pokora je teda uprostred tajomstva Boha. Lujza sa dlho pristavila pri prejavoch pokory Ježiša počas jeho verejného života. Zvlášť umývanie nôh jeho učeníkom bolo pre ňu pozvaním nevyhľadávať svoju vlastnú slávu. Nič mi nemôže prekaziť v tom, aby som sa pokoril, lebo príkladom mi je sám Spasiteľ!..., ktorý sa pokoril až k umývaniu nôh jeho učeníkom».

Ježiš je pre Lujzu pravý, láskavý a pokorný služobník, ktorý obetuje svoj život pre spásu všetkých. Na konci tohto evanjelia Ježiš hovorí: *«Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili podobne, ako som urobil ja vám».*

Lujza vie, že všetky skutky Božieho Syna sú nám príkladom a poučením, ale zvlášť jeho život. Lujza si praje, aby jej život a život dcér kresťanskej lásky bol pokračovaním Ježišovho života.

Preto všetci, ktorí sa chcú zaangažovať, obetovať svoj život v službe druhým, chudobným, majú sa nechať preniknúť životom Ježiša Krista. On sa svojím vtelením spojil a takpovediac stotožnil s každým človekom, a tým sa človek stáva obrazom Božieho Syna, hoci je tento obraz znetvorený duchovnou a materiálnou biedou.

Nasledovaním Krista, ktorý šiel až k zavrhnutým spoločnosťou, svätá Lujza posielala svoje duchovné dcéry tam, kde je človek najviac znetvorený, k opusteným deťom, galejníkom, s ktorými sa zaobchádza ako so zvieratami, k chorým, ktorí ležia vo svojich brlohoch, k obyvateľom krajov spustošených vojnou a zomierajúcich od hladu. Všetci títo bez rozdielu sú údmí ľudskej prirodzenosti, ktorú prijal na seba Krista.

Lujza žiada od sestier, ktoré slúžia chudobným, aby im zjavovali hlbokú úctu skutkami, slovami a postojmi: *«Prosím vás, slúžte našim drahým pánom (t. j. chudobným) láskavo, úctivo, srdečne a vždy vid'ťe v nich Boha».*

Sestry majú v každodennom živote nechať Ducha lásky, tento božský plameň preniknúť ich bytím, zvlášť vďaka eucharistii a rozjímaniu. Týmto hlbokým spojením s božou láskou sestry nájdu silu, energiu, iniciatívu, tvorivosť pre splnenie služby lásky pri tých, ktorí trpia chudobou všetkých foriem, starých i nových.

Drahí bratia a sestry, toto dnešné pozvanie je adresované nám všetkým, ktorí chceme oživiť charizmu nám zanechanú svätým Vincentom a svätou Lujzou. Táto charizma je zakorenená v srdci Kristovho posolstva a priniesla večné šťastie obom Zakladateľom, ako i tým, ktorí kráčali v ich šľapajach.

P. Gérard DU, CM
Generálny asistent

Provincia Curitiba (Brazília)

Vývoj pastorácie povolání

Jubileum 350. výročia od smrti svätého Vincenta de Paul a svätej Lujzy de Marillac je pre dcéry kresťanskej lásky časom milosti a obnovy. Uplynulo 350 rokov a naši Zakladatelia stále priťahujú mladé generácie. Oheň lásky, ktorým žili, je naďalej prameňom povzbudenía pre osoby, ktoré sa chcú obetovať v službe chudobných. Charizma, ktorá zavlažovala srdce Zakladateľov, zavlažuje i naše a robí nás účastníkmi a pokračovateľmi plánu, ktorý začali.

V Brazílii

Dejiny pastorácie povolání v Provincii Curitiba zapadajú do kontextu miestnej Cirkvi. Sú to bohaté dejiny plné úloh. Po 2. vatikánskom koncile začala Konferencia biskupov Brazílie proces úvah o duchovných povolaniach. Boli zrealizované viaceré iniciatívy. Teologická úvaha o Cirkvi ako „božom ľude“ priniesla vývoj v pastorácii povolání, misionárske povedomie medzi kresťanmi a potrebu rozvinúť pastoráciu, aby sa tak lepšie zohľadnila brazílska realita, jej nespočetné výzvy a úlohy, a to podľa metódy „vidieť, rozhodnúť, konať“.

V roku 1983 bol na záver počiatkovej reflexie zahájený prvý rok pastorácie povolání. Jeho cieľom bolo vzbudiť v rámci celej krajiny, ale i na diecéznej a farskej rovine, povolania a formáciu mládeže. Už predtým, od roku 1971 sa každým rokom v auguste konal tzv. „mesiac povolání“.

Dynamizmus tejto pastorácie v Brazílii zahŕňal všetky sektory Katolíckej cirkvi a nadobudol dôležitosť zorganizovaním Kongresu povolání, ktorý mal za cieľ formáciu diecéznych a farských skupín. Rok 2005, Rok duchovných povolání, sa niesol v téme: *«Krst, prameň*

všetkých povolání», zdôraznil záväzok všetkých členov Cirkvi, a to kňazov, laikov a zasvätené osoby.

V PROVINCIÍ CURITIBA

Rozvoj brazílskej pastorácie povolání umožnil miestnym cirkvám a inštitútom zasväteného života rozvinúť ich pastoráciu povolání. Pri sprevádzaní mládeže sestry provincie berú do úvahy diecézne a farské ponuky.

Z dejín

Provincia Curitiba sa nachádza na juhu krajiny a začala sa rozvíjať 17. 10. 1904 príchodom troch dcér kresťanskej lásky z Chelmskej provincie (Poľsko), aby tu slúžili poľským migrantom. Mládež sa na začiatku spontánne zaujímala o Spoločnosť a jej misiu, čo podporovalo rýchly nárast počtu sestier v tomto kraji. Od roku 1964 nastali zmeny v Cirkvi a v občianskej spoločnosti, a aj povolania ubúdali. To bol začiatok novej éry provincie. V roku 1971 bol seminár zatvorený, lebo neboli kandidátky. V tom roku direktorka seminára s pomocnými sestrami v seminári vytvorili skupinu na reflexiu a začali pastoráciu povolání. Putovali zo severu na juh provincie s cieľom vzbudiť u sestier úvahu vo svedomí a potrebu spoločne sa podujat' práce na povolaniach. Naplánovali a zorganizovali provinciálne, oblastné a miestne stretnutia pre mládež, ktorá sa zaujímala o poslanie Spoločnosti.

To bol začiatok odvážneho a plodného plánu, ktorý pretrváva až podnes, zameraný na úsilie podporiť nové povolania. Dnes je poslaním pastorácie povolání vzbudzovať, kultivovať a sprevádzať mladých ľudí v ich rozhodnutí sa pre povolanie. Na provinciálnej rovine je jedna sestra poverená misiou animovať túto pastoráciu. Táto misia spočíva pri prijímaní a sprevádzaní dievčat a mladých žien, ktoré prejavujú túžbu vstúpiť do Spoločnosti. Čo sa týka tejto pastorácie je provincia rozdelená na osem oblastí a v každej je jedna sestra zodpovedná za túto službu. Každá miestna komunita má tiež jednu sestru zodpovednú za animáciu mládeže. Zodpovedná sestra na provinciálnej rovine organizuje spolu so skupinou sestier zodpovedných na oblastnej rovine rôzne stretnutia, formačné stretnutia, duchovné cvičenia, návštevy v ich rodinách a pod. predvídajú tiež programy pre sestry animátorky v každej komunite.

V týchto posledných rokoch skupina zodpovedných sestier spolupracuje s pastoráciou povolání kňazov Misijnej spoločnosti v oblasti formácie laikov a vzbudzovania povolání. Aj členovia Vincentskej rodiny sa zúčastňujú na tejto spolupráci.

V tomto roku 2010, pri príležitosti osláv 350. výročia smrti Zakladateľov, v oblasti pastorácie povolání bol zorganizovaný projekt „Oživiť plameň“. Symbol povolania – veľká svieca – bola odovzdávaná z jednej komunity do druhej. Keď bola táto svieca v niektorej komunite, sestry si našli čas na osobitnú modlitbu a úvahu spolu so všetkými svojimi spolupracovníkmi, a to na tému Jubilea: „Láska a misia“. Tento projekt je zakorenený v presvedčení, že povolanie je Božím darom. Boh sa ujíma iniciatívy a povoláva nezištne koho chce. V evanjeliu vidíme, že Boh povoláva a zároveň posieľa. Pastorácia povolání je evanjelizačnou a misionárskou aktivitou Boh nás všetkých povoláva a posieľa do sveta, aby sme slúžili Božiemu ľudu a ľudstvu. Vychádzajúc z dokumentu z Aparecidy, juhoamerická Katolícka cirkev zvolala všetkých nasledovníkov Ježiša Krista, aby ako misionári pokračovali v jeho evanjelizačnom poslaní. Toto otvára nový obzor, zvlášť v službe vzbudzovania duchovných povolání.

V priebehu týchto posledných šiestich rokov sa provincia zaangažovala, že bude zvlášť pozorná na prvé etapy formácie. Pre mladé dievčatá, ktoré prichádzajú s túžbou žiť povolanie dcéry kresťanskej lásky, skupina pastorácie povolání organizuje každým rokom duchovné cvičenia. Niektoré z týchto dievčat sú prijaté za kandidátky minimálne na jeden rok. So sestrou zodpovednou za túto etapu sa kandidátky učia žiť spoločným životom. Ďalšie sestry tiež prispievajú svojou pomocou pri formácii, napríklad dávajú hodiny Svätého písma, Liturgie, vincentskej duchovnosti a pod. Jedna dcéra kresťanskej lásky, psychologička, sa stretáva s každou kandidátkou osobitne. Provincia má dve komunity kandidátok. Tento rok ich je desať, štyri predpostulantky, tri postulantky a päť seminárskych sestier.

Hoci Spoločnosť budúcnosti bude ovocím novej doby, nasledovanie Ježiša Krista spolu so Zakladateľmi bude vždy dynamikou povolání.

Sestry Bernadeta VALENGA a Neriuzia FRANCO
Dcéry kresťanskej lásky

Turínska provincia

**Sestra Giuseppina Nicoli,
patrónka ženského oddelenia jednej väznice**

V Turíne bola jedna kaplnka zasvätená blahoslavenej sestre Giuseppine Nicoli. Nenachádza sa vo farnosti alebo v niektorom kostole, kde pôsobí Vincentská rodina, ale ide o kaplnku väznice «Vallette» - ženské oddelenie – kde už jedno storočie sú dcéry kresťanskej lásky každý deň v službe väzenkýň.

Úmysel zasvätiť kaplnku väznice novej blahoslavenej vzišiel od kardinála Poletto, keď prišiel na návštevu provinciálneho domu sláviť ďakovnú svätú omšu za blahorečenie sestry Nicoli.

«Prehlasujem, že oddnes je blahoslavená Giuseppina Nicoli, dcéra kresťanskej lásky, patrónkou ženského oddelenia väznice.» Tieto slová kardinála Poletto, turínskeho arcibiskupa, by určite potešili sestru Giuseppinu Nicoli. Za svojho života sprevádzala sestry, ktoré boli v službe väzenkyniam vo väznici v Sassari (Sardínia) a strávila tam celý deň usilujúc sa priniesť povzbudenie väzenkyniam, ktoré žili v podmienkach veľkej chudoby. Celý deň jej stačil na to, aby pochopila, koľko tieto osoby musia byť predmetom prednostnej lásky pre dcéry kresťanskej lásky, pretože žili v hlbokoj beznádeji očakávajúc deň, kedy opäť nadobudnú slobodu. Sestra Nicoli si priala slúžiť v tomto väzenskom prostredí.

Slávnostné prehlásenie kardinála Poletto vzbudilo veľké dojatie medzi prítomnými, zvlášť väzenkyňami, ktoré od dňa blahorečenia sestry Nicoli, 3. februára 2008, už poznali a vzývali svoju budúcu patrónku.

V nedeľu ráno pred Vianocami, v kaplnke väznice kardinál slávil Eucharistiú, na ktorej sa zúčastnilo viac ako 1500 väzenkýň. Potom sa stretol so zamestnancami, dobrovoľníkmi, väzenskými duchovnými

a ich spolupracovníkmi, medzi iným i s vizitátorom Turínskej provincie, P. Erminiom Antonellom, ktorý napísal životopis blahoslavenej, s vizitátorkou Turínskej provincie, so sestrami, ktoré slúžia vo väznici a s ďalšími dcérami kresťanskej lásky, väzenskými dozorcami a vedúcimi činiteľmi väzenského ústavu, vrátane riaditeľa, ktorý dal zreštaurovať kaplnku, aby sa toto miesto stalo dôstojnejšie. Pri tejto príležitosti, keď sa rozhodovalo o farbe stien, jeden maliar – väzeň navrhol: *«Sestry, kaplnka sa musí maľovať na bielo, pretože tu sa Pán Ježiš stáva Pánom: miesto musí byť čisté a presvetlené, práve ako biela farba»*.

Do kaplnky väznice by sa nezmestili všetci účastníci, preto sa táto patronátna slávnosť konala uprostred dvoch krížnych chodieb. Vedľa oltára bol vystavený obraz sestry Nicoli v bielom kornete a s milým úsmevom. Tento obraz inšpiroval kardinála pri jeho homílii. Pri modlitbe k blahoslavenej tento obraz zdvihla vizitátorka, sestra Mária Pia Bertaglia. Kardinál ho požehnal a umiestnili ho do kaplnky na podstavec ozdobeným výšivkou, ktorú vyšíl jeden policajný pracovník z Cagliari.

Účastníci slávnosti boli dojatí a plní radosti. Na konci slávnosti sestry rozdali obrázky a brožúrky o sestry Nicoli. Väzenkyne hovorili: *«Pri pohľade na tvár sestry Nicoli sa cítime povzbudené ku konaniu dobra, jej oči sú akoby svetlom pre náš život a pozvaním zveriť sa Pánovi»*.

Áno, teraz sestra Giuseppina sa vrátila k väzenkyniam. Je tam natrvalo, ako si to priala a napísala svojim rodičom po dni, ktorý strávila vo väzení: *«Úprimne vám hovorím, že by som bola stále zostala pri nich, aby som ich povzbudzovala; vzbudzovali vo mne veľký súcit»*.

Sestra Mária Ida CISLAGHI
Dcéra kresťanskej lásky

Rímska provincia

Jednohlasne, zborovo: Vďaka Ti, požehnaná Panna Mária!

8. septembra 2009, po obede, sme zbadali z okna provinciálneho domu, že park Pineto, vzdialený niekoľko metrov od domu, nebezpečne horel. Vietor rozdúchaval plamene, ktoré zachvátili suché krovie, kríky a stromy. Ihneď sme zavolali hasičov, ktorí prišli veľmi rýchlo spolu s políciou, civilnou ochranou, ako i dobrovoľníkmi, ktorí sú skoro všetci naši susedia. Prišli aj fotografi a novinári. Hasiči nám prikázali okamžite opustiť dom. Ale my sme chceli ísť k našim 40-tim starým a chorým sestram v nemocničke. Vedúci skupiny nám zakričal: *«Nebojte sa, my sa o nich postaráme. Vyjdite rýchlo von, na cestu, k hlavnej bráne. Von, okamžite, rýchlo von»* !

Nebezpečenstvo bolo veľké, hasiči sa ponáhľali do nemocničky, ošetrovateľky a personál domu privádzali vozíčky, nosidlá, barly, jednoducho všetko, čo malo byť potrebné pre rýchle opustenie priestorov. Nie je ľahké uskutočniť takú operáciu za niekoľko minút hneď po obede, kedy väčšina starších a chorých sestier bola v posteli. Začal rýchly beh, aby ich poodvážali až do záhrady, ktorá bola až do tej chvíle uchránená od požiaru. Náhle prudký vietor strhol plamene až k múru našej ohrady, z čoho začalo horieť asi šesťdesiat stromov, ktoré zhoreli až do tla. Plamene vyšľahli nad múr až do výšky štyridsať metrov. Podľahli sme panike. Vonkajšie rozvody metánu boli len o pár metrov. Keby sa ich dotkol oheň, to by bola katastrofa. Našťastie helikoptéry spustili prúdy vody na požiar a nebezpečenstvo bolo oddialené. Plamene sa zmenšili, aj tie, ktoré by mohli zasiahnuť parkovisko, kde bolo odstavených asi desať vozidiel. Neodvažujeme sa ani predstaviť, čo by mohlo nastať. Bol to skutočný zázrak! Niekoľko dobrovoľníkov utekalo k skupine chorých sestier, aby im zvestovali, že nebezpečenstvo je odstránené. Vďaka Ti, Panna Mária!

Nemohli sme sa však hneď vrátiť do domu. Asi po troch hodinách to už bolo možné, pootvárali sme okná a dvere, aby sme vyvetrali. Samozrejme, provinciálny dom a jeho areál utrpel škody: bolo zničených asi 60 stromov, okenice boli polámané, okná zdeformované, okná rozbité, podzemné potrubie metánu poškodené na niekoľkých metroch. Všetko toto je potrebné opraviť, ale najdôležitejšie je, že nikto nezahynul. Z celého srdca sme ďakovali hasičom a policajtom a každému sme podarovali zázračnú medailu.

Vďaka Ti, požehnaná Panna Mária! Videli sme tvoju ochranu a pripomenuli sme si tvoje slová zverené Kataríne Labouré: „Milujem Spoločnosť, som s vami, som vašou strážkyňou“

Sestra Maddalena CASTRICA,
Rímska provincia

Venezuelská provincia

„Keď sestra pôjde desaťkrát za deň k chorým, desaťkrát za deň v nich stretne s Bohom“

V roku 2000 som konala rodinnú katechézu vo farnosti Panny Márie zázračnej medaily blízko provinciálneho domu, kde bola moja komunita. Rodina Lopezová patrila do skupiny katechumenov a zúčastňovali sa na nej rodičia, stará matka a dve deti, z ktorých Nelson bol zapísaný do katechizmu k 1. svätému prijímaniu. V pláne rodinnej katechézy sa predvída, že rodiny sa na nej zúčastňujú každý týždeň a tiež na niekoľkodňových sústredujeniach. Na prvé rodinné stretnutie matka neprišla. Na dôvod som sa pýtala Nelsona. Odpovedal mi, že je chorý. Nasledujúci týždeň bola opäť neprítomná. Na konci stretnutia mi Nelson povedal: «Mama nemôže prísť na stretnutie, je invalidná a nemôže už rozprávať». Odpoveď ma znepokojila (Sama som 4-krát stratila hlas po operáciách). Nelsonovi som sľúbila, že prídem navštíviť ich mamu. Keď som k nej prišla ešte v tej istý týždeň, našla som ju v posteli, bez hlasu, ale s mimoriadne žiarivým pohľadom a úplne jasnou myslou, schopnou vyjadriť, čo chce povedať. Jedine pohyb očí si zachovala napriek týmto desiatim rokom nemoci. Od toho dňa sme sa stali blízke.

Po návrate do komunity som porozprávala, čo som zažila. Sestry sa zaujímali o chorú a o dieťa. Potom ju išli navštíviť niektoré sestry komunity a seminárske sestry. Pre každú z nich je každé stretnutie stretnutím sa s Bohom. Vždy sme boli prijaté s radosťou, pozornosťou a v duchu viery. Vnímali sme, že táto rodina má osobitnú charizmu prijať utrpenie a neohraničenú lásku. Nikdy som nevidela matku ani Nelsona v zlej nálade alebo netrpezlivých. Nikdy úzkostlivo neplakali ani sa nestážovali na niečo alebo na niekoho. Jej manžel bol tiež veľmi milý a pozorný k svojej žene. Bol jej ošetrovateľom z povolania a z lásky. Pri nich bolo možné naučiť sa obetovať svoj život radostne. Keď som videla veľkú lásku matku k svätému prijímaniu, lepšie som chápala, čo znamená Eucharistia. Ježiš, chlieb

Života, jej odovzdával svoju silu a lásku, aby aj sa aj ona stávala « chlebom života » pre svoju rodinu.

Od začiatku choroby si priala prijať sväté prijímanie. Jedna pani katechétko jej ho prinášala každý týždeň. Keď táto pani katechétko zomrela, komunita sa zriadila tak, aby prebrala po nej štafetu. Keď prišla rada na mňa, všimla som si, že od môjho príchodu sa jej pohľad zamerlal na kustu, ktorú som niesla a celá jej tvár sa rozžiarila. Vždy prijímala s veľkou radosťou a po svätom prijímaní zostávala v hlbokkej vďake.

Pri pohľade na ňu som často myslela na úryvok z evanjelia, kde Ježiš hovorí: *"Ja som vinič, vy ste ratolesti a môj Otec je vinohradník... každú ratolesť, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala ešte viac..."*. Odvažujem sa povedať, že obmedzenia kvôli chorobe, jej nemohúcnosť, bolesti z preležanín, nemožnosť hovoriť... toto všetko je cesta, ktorou prechádza prúd živej vody, ktorá ju očisťuje a pripodobňuje Kristovi, láskavému, tichému a pokornému srdcom.

Sestra Bérénice JIMENEZ
Dopisovateľka Ozvien

Svätá Lujza de Marillac
1591-1660
Dejiny, pamiatka, meditácia

Ďzjng Spoločnosti

Lujza de Marillac v jej dobe

Božie diela sa dejú pomaly a každé vo svojej dobe, poznačené božskou múdrosťou a Prozreteľnosťou.

Pri príležitosti 300. výročia od smrti sv. Vincenta de Paul a sv. Lujzy de Marillac vyšla spomienková kniha *«Pán Vincent ešte žije»*, pár riadkov v jej úvode ma oslovilo: *«Treba uznať, že vrcholným dielom Vincenta de Paul bolo utvorenie Spoločnosti dcér kresťanskej lásky... v jeho škole bude Lujzu de Marillac s odpútanou a priezračnou dušou pobádať v živote len láska, ovocie Ducha Svätého»*¹.

Po smrti pána Le Gras P. Vincent potreboval osem rokov, aby nechal Boha dozrieť jeho plán v duši a myslí Lujzy. Dost' dlho vyčkával, aby ju skúmal po ľudskej a duchovnej stránke, pretože žila veľké napätie a túžbu po dokonalosti, ale zároveň aj křčovité stiahnutie celej jej bytosti. Chcel jej pomôcť, aby sa oslobodila od seba samej, a pritom zostal pokorným služobníkom Ducha Svätého. Jednoducho ju pozval *«byť drahou dcérou nášho Spasiteľa, pokornou, podriadenou a plnou dôvery a stále trpezlivo očakávať jasný prejav jeho svätej a poklonyhodnej vôle»*. Čas skúšky bol dlhý... veľmi dlhý pre Lujzu, zatiaľ čo Pán Vincent trpezlivo očakával Božie znamenia. Listami P. Vincenta bola Lujza oboznamovaná o charitatívnej činnosti misionárov. Životopisec Abelly nám zanechal, že jedného dňa Slečna Le Gras dala vedieť P. Vincentovi, **že pri rozjímانيach sa cítila veľmi oslovená obetovať sa v službe chudobným**. Vincent bol šťastný a neotálal s odpoveďou: *«Áno, zaiste, prečo povedať nie...»*².

¹ Gal 5, 22

² Presná kópia listu z 26. júla, s. 28

Nebolo to však ihneď, chcel do viesť Lujzu k zrieknutiu sa jej vlastnej vôle, bez toho, aby sa uzavrela do seba, **nepredbehovala Božiu prozreteľnosť**, ako sa rád vyjadroval. O rok, 1629, Božia prozreteľnosť dala znamenie obom.

«Id'te teda, v mene Božom...»

P. Vincent poveril Lujzu jasnou úlohou: «**Id'te**» a odišla poverená návštevami charitatívnych bratstiev, ktorých boli animátorky dám. Pôjde... čeliť neistotám a rôznym náhodným udalostiam, ktoré sa jej prihodí cestou. Bude chodiť po dedinách alebo osadách na vidieku, v okolí Paríža, neskoršie v kraji Champagne /šampaň/ a inde, všade bude vidieť biedu, nevedomosť, ale aj zdroje v duchu charitatívnej lásky.

«**Návštevnička bratstiev**»³, nazval ju jej prvý životopisec. Keď prichádzala do dediny, zhromaždila ženy, ktoré boli združené v charitatívnom bratstve, ktoré vzbudil P. Vincent pri príležitosti ľudových misií. Poučila ich o veciach potrebných pre to, aby sa dobre zhostili ich práce, povzbudzovala ich horlivými príhovormi, usilovala sa, aby sa počet členiek zvýšil, oživovala, čo ochladlo, dvíhala, čo padlo, upevňovala a zdokonaľovala, čo už bolo založené. Správy z jej návštev sú objektívne, presné a odovzdávala ich P. Vincentovi.

Skúsenosť Lujzu naučila, že vykonané dobro nie je vždy ocenené alebo naopak, zle posúdené. Na viacerých miestach boli kňazi, ktorí si mysleli, že táto žena sa mieša do ich funkcie alebo dokonca niektorí biskup sa díval zlým okom na Parížanku, ktorú poslala málo známa autorita vykonávať túto úlohu. Skúsenosť však nebola zbytočná. P. Vincent jej po úvahe poradil: ospravedlniť sa, stiahnuť sa alebo dokonca vrátiť sa domov na jeho príkaz, keď to bolo potrebné. Lujza tiež zakúsila, že žije evanjelium v jeho hĺbke, že robí to «**samému Bohu v osobe Krista**», ktorého v nich stretáva.

Pán Vincent jej dával nevyhnutné príkazy, ale ponechal jej úplnú voľnosť v tom, čo sa týkalo vylepšenia pravidiel, aby boli chudobní dobre obslúžení. Tento priamy kontakt s chudobnými, skúmané pozorovanie ich potrieb, rozmanitosť výziev, spoznávanie nedostatkov v službe, všetko toto boli predbežné znamenia misie, ktorú jej neskôr zveril Boh a ľudia. P. Vincent sa tešil, ale ju udržiaval

³ Gobillon IV, 35

v rozumnej zdržanlivosti: *«Náš Spasiteľ, v šlapajach ktorého kráčate, sa sám postará o to. Musíte mu prenechať starosť o to a zostať v pokoji.»*⁴

P. Vincent doplnil misiu založením jedného bratstva. Paríž si pokladal za česť, že má prvé charitatívne bratstvo, a to farnosti Najsv. Spasiteľa. Druhé vzniklo vo farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet /šardone/, za ním nasledovali ďalšie. Hlavnou úlohou Lujzy bolo stretať sa s dámami, podľa príkazu P. Vincenta. Veľmi rýchlo bola uznaná za vzor a prameň. Po ľudskej strane bola kultivovaná, po náboženskej ešte viac, čo jej umožňovalo účinne pomáhať pri organizácii a práci bratstiev, z ktorých jedno upadalo, ako to povedal Vincent. Preto sa Lujza cíti zaangažovaná pomôcť.

Preskúmala pôvodné pravidlá, cieľ, pre ktorý bolo bratstvo založené:

- patrónom bratstva je náš Spasiteľ Ježiš Kristus,
- bratstvo je zložené z určitého počtu žien a diev... so súhlasom ich manželov alebo rodičov,
- úradníčky vedú menované bratstvo, s mienkou miestneho správcu farnosti, vedúcej, asistentiek, ktoré slúžia vedúcej za radu, povinnosťou každej ako služobníci chudobných tak, že služobnice chudobných sa budú snažiť im slúžiť,... živiť chorých... majú mať vzájomnú lásku medzi sebou..., majú voliť úradníčky a majú predkladať účty na kontrolu⁵.

Z návštev Lujza videla konkrétne reality, na ktoré bolo potrebné reagovať, ako sa jej zdalo. P. Vincent bol upovedomený, posielala mu podrobné, prezieravé správy, ktorými ho upozorňovala aj na nedostatky. Medzi nimi nastala spolupráca v úplnej a vzájomnej dôvere. P. Vincent viedol úsilie Lujzy de Marillac, prijímal rád aj jej názory a bral na ne ohľad, miernil je horlivosť v práci a spresňoval: *«Myslím si, že je vhodné, aby ste ich zhromaždili všetky, pritom im prečítajte pravidlá a usilujte sa uviesť všetko v praxi podľa pravidiel tohto druhého bratstva, ktoré je odlišné od prvého. Môžete ich však oboznámiť, ako konajú bratstvá na iných miestach. Snažte sa vyriešiť ťažkosti, zvlášť čo sa týka trvalosti sestier (t. j. členiek bratstva)... »*⁶

⁴ Coste I, 218

⁵ Šedá kniha s. 704-706 – Lujza de Marillac, jej spisy

⁶ 19. list, 1630 – presné kópie, s. 26

Lujza sa pokúšala o všetky veci presne podľa usmernení P. Vincenta, alebo podľa jej vlastnej vloh pre organizáciu, za čo jej P. Vincent „spontánne“ blahoželal: *«Ste statočná žena, že ste takto prispôbili pravidlá bratstva, považujem ich za dobré»*⁷. Už o tom nehovorili. Lujze zveril toto bratstvo, ktoré založil a ktoré sa ocitlo v ťažkostiach. Kvôli nedostatku času nemohol sa starať o toto bratstvo. Lujza použila svoju zručnosť na to, aby sa tam pravidlá aplikovali a všetko sa napravilo.

Pán Vincent, duchovný vodca

P. Vincent nezabúdal, že je **duchovným vodcom Lujzy**.

Na konci roku 1630 bol jej strýko, bývalý minister spravodlivosti, Michal de Marillac, uväznený v Châteaudun /šatódě/. Slečna, ktorá ho mala veľmi rada, chcela ho navštíviť do väznice, ale P. Vincent to nepovažoval za vhodné: *«... čo sa týka pána Marillac, chcem všetko, čo budete považovať za dobré, ale dávajte si pozor, aby ste sa zbytočne nezaplietli. Zdá sa mi, že v týchto veciach je treba, aby sme boli pripravení prijať názor toho, **komu sa zverujeme**, a keď nám povie niečo, čo je proti vášmu cíteniu, nemáme sa k nemu vrátiť po druhýkrát. Urobte však tak, ako vám vnukne náš Spasiteľ.»*. Lujza sa zriekla návštevy a pokračovala v návštevách bratstiev. Po silných otrasoch ju P. Vincent povzbudzoval a znepokojoval sa o jej zdravie: *«... dobre sa starajte o svoje zdravie a nešetrite, aby ste sa dobre stravovali počas vašej dôležitej práce. Stále si myslím, že sa nestravujete dostatočne»*⁸.

Ale v priebehu roku 1632 častá neprítomnosť jej duchovného vodcu sťažovala prekonanie jej vnútorných trápení. P. Vincent ju chápal: *«Už som opäť vašim susedom od dnešného obeda... Ak ma zajtra po obede nič nezdrží, a chceli by ste sa unúvať prísť sem, môžeme sa porozprávať osobne o tom, čo ste mi napísali... PS: Môžem vám len povedať, že zajtra vás chcem pokarhať, že sa nechávate takto ovládať zbytočnými obavami»*⁹. Ó, pripravte sa, že budete pokarhaná.»

⁷ 22. list – presné kópie, s. 30

⁸ Jún 1632, presné kópie

⁹ P. Vincent opustil dom « Dobrých dietok » a odišiel bývať do domu “Sv. Lazára ».

Neskoršie, keď Lujza bude utrápená kvôli bývaniu, jej direktor jej odpovie s jemu bežnou zreteľnosťou: «... *prosím vás, aby ste mi oznámili, kde ste zjednali ubytovanie a ako ste ho nadobudli. Možno si myslíte, že mám dôvod, ktorý sa vás týka, pre ktorý si myslím, že nie je vhodné, aby ste bývali v tých štvrtiach. Ach, nie, uisťujem vás, že nie je tomu tak. Ale dôvod je takýto: **Bývame uprostred ľudí, ktorí nás pozorujú a vo všetkom posudzujú. Stačí, keď trikrát vojdeme k vám a už budú rozprávať o nás a vymýšľať dôvody. Nemusia sa ani namáhať a opakovať, kde idú; nie, že by sme ich pozorovali, ale len ten, ktorý to má moc robiť. Keď sa stretneme nabudúce, porozprávam vám o tom viac.***»¹⁰

Lujzina duchovná cesta vydláždená zo znepokojení, pochybností, trápení, úzkosti a neuveriteľných útrap sa postupne časom napravila. P. Vincent ju viedol k jej novému povolaniu, k obetovaniu sa pre chudobných z lásky ku Kristovi. V jej úplnom obetovaní sa pre bližneho Lujza postupne nachádzala svoju rovnováhu, odovzdala svoje srdce Božej vôli a nenechala sa odvrátiť od svojej úlohy smutnými udalosťami, ktoré prežívali jej najbližší. Navštevovala bratstvá v mestách i na vidieku, čím pomaly nadobudla duchovnú jasnosť a priamosť, ktorú mohla nájsť len v Božom svetle a vďaka pokojnému uisteniu, že je vedená Božou prozreteľnosťou. Lujza vedela, že bratstvá potrebujú osoby schopné slúžiť, osoby pripravené k tejto úlohe. Znamenie od Boha prišlo cez Margitu Naseau.

Margita Naseau

« ... prvá sestra, ktorá mala šťastie ukázať cestu iným pre poučovanie dievčat a pre službu chudobným chorým... hoci nemala takmer žiadneho učiteľa či učiteľku okrem Boha »¹¹.

Ako sa to udialo? Pán Vincent založil bratstvá v meste Paríž. Niektoré dámy mali tiež túžbu pomáhať chudobným v ich farnosti, ale keď pristúpili k dielu, začali im v tom zabraňovať mnohé dôvody ich stavu a tiež mali ťažkosť vykonávať nízke a nepríjemné služby.

Abelly vysvetľuje spôsoby, ako pomáhali chudobným: **«Namiesto seba posielali svoje slúžky poslúžiť chudobným.**

¹⁰ Coste I, s. 316, 41. list presných kópií.

¹¹ Konferencia P. Vincenta o čnostiach Margity Naseau, júl 1642

Najčastejšie sa stávalo, že tieto nemali ani zručnosť, ani lásku, s akou by dobre vykonávali túto službu. Tým sa ukázalo, že bolo absolútne nutné mať služobnice, ktoré by boli zamestnané len službou týmto chudobným chorým a ktoré by im rozdávali každý deň pokrm a lieky, podľa potrieb ich choroby. Toto bolo navrhnuté P. Vincentovi už od roku 1630, ktorý po úvahe pred Bohom uznal potrebu takejto pomoci»¹².

Aj tentokrát Prozreteľnosť viedla P. Vincenta, keď mu umožnila stretnúť Margitu Naseau! Udalosť opisuje vo svojej konferencii z 24. februára 1653: *«Nemyslel som na to, a tak teda to urobil Boh sám»*.

Archívy mesta Suresnes /surén/ majú veľmi precízny dokument o priebehu života Margity a o pôvode jej mena. Spresňujú: *«Volala sa - podľa samého Pána Vincenta - Margita Naseau /nazó/»*.

Kedy sa stretla s P. Vincentom po prvýkrát? Dokumenty to nespomínajú, vieme to len podľa toho, že prvé charitatívne bratstvo založené v Saint-Cloud /sč klú/, blízko Suresnes, navštívila Lujza de Marillac vo februári 1630. Pri tej príležitosti jej P. Vincent napísal 19. februára 1630 a na záver listu ju požiadal: *«Tá dobrá deva zo Suresnes, ktorá vás kedysi navštívila a ktorá sa ujala vyučovania dievčat, prišla vás navštíviť, ako mi to sľúbila minulú nedeľu, keď tu bola?»¹³*. Po tejto návšteve Margita odišla do Villepreux /vilprö/. Určitý čas tam pobudla vyučovaním, potom natrvalo opustila svoju farnosť svätého Leufroy /löfrua/, keď sa dozvedela, že P. Vincent má založiť v Paríži službu pre ošetrovanie chorých a pomoc chudobným. Napriek svojej túžbe vytrvať vo vyučovaní, povedala: *«Takto by som chcela slúžiť chudobným»¹⁴*.

Boh prehovoril touto udalosťou. Margita pomáhala Lujze de Marillac, začala slúžiť vo farnosti Najsv. Spasiteľa, na krátky čas bola poslaná do farností sv. Mikuláša zo Chardonnet /šardone/, sv. Benedikta, pri Sorbone a potom sa vrátila do farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet. Margita prijala namáhavú prácu a ťažkú existenciu, ktoré mali dopad na jej zdravie. P. Vincent si to všimol a 24. februára 1633 napísal Slečne Le Gras: *«Čo sa týka Margity, bolo by dobré, keby ju navštívil zdravotný chirurg v prípade, že by sa lekár bránil tam ísť, lebo pán Cotti sa ľahko vystraší. Avšak myslím si, že bude dobré urobiť tak*

¹² Abelly Livre I, IX. kapitola, s.3

¹³ Konferencia sv. Vincent, 13. 2. 1653

¹⁴ Opis 25. Listu – Archívy Materského domu, Coste I, s. 187

čo najskôr. *P. Bourdoise toto prikáže, prosím vás povedzte mu to, vie, čo treba urobiť...»*¹⁵ Ale Margita naďalej slúžila. Neskôr, pri príležitosti konferencií, P. Vincent informoval sestry o pôvode Spoločnosti, keď spomínal Margitu Naseau bez toho, aby ju menoval: *«V tom čase dámy z Bratstva Najsvätejšieho Spasiteľa, keďže boli vyššieho postavenia, hľadali devu, ktorá by nosila hrniec chorým. Táto chudobná deva prišla za Slečnou Le Gras, ktorá sa jej opýtala čo vedela robiť, odkiaľ prišla a kde chcela slúžiť chudobným. Ohotne všetko prijala a išla do farnosti Najsv. Spasiteľa. Naučili ju podávať lieky a poskytnúť všetky potrebné služby, pri čom sa jej veľmi darilo... Potom ju zavolali do založeného bratstva vo farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet. Do svojej postele uložila dievča nakazené morom. Keď sama dostala túto chorobu, odišla do nemocnice sv. Ľudovíta, kde i zomrela.»*¹⁶

P. Vincent v konferencii o zomrelých sestrách predstavil Margitu Naseau a ukončil slovami: *«Keď aj sama dostala túto chorobu, rozlúčila sa so sestrou, ktorá bola s ňou a – plná radosti a odovzdanosti do Božej vôle – odišla do nemocnice sv. Ľudovíta, lebo cítila, že sa blíži jej hodina»*¹⁷.

Charitatívne bratstvá potrebujú služobnice – bratstvá čakajú

Margita vedená Duchom Svätým sa dala k dispozícii Lujze de Marillac. Vďaka niekoľkým stretnutiam jej porozprávala o svojej práci pri chudobných dievčatkách, ktoré nechodili do školy, pri dievčatách a tiež pri mladíkoch, ktorých učila čítať. K všetkej tejto práci ju podnecovala Božia láska. Keď sa stretla s P. Vincentom počas jedných ľudových misií, porozprávala mu svoj život: *«Naučila som sa čítať takýmto spôsobom. Veľmi som chcela učiť čítať ďalšie dievčatá na dedine, ktoré to nevedeli. Je to dobré? – Ale áno, odpovedal jej P. Vincent, radím vám to».*

Držala sa tejto rady, jej hodiny boli iste zaujímavé, lebo niektoré žiačky ju napodobňovali a samé chodili do ďalších dedín deliť sa o svoje vedomosti s dievčatkami. Margita sa celkom venovala svojej úlohe učiteľky, nestarala sa veľmi o seba, až natoľko, že sa zriekala aj toho najpotrebnejšieho, len aby umožnila mladíkom študovať a pripravovať sa na kňazstvo, a viacerým z nich sa to podarilo.

¹⁵ Coste IX, s. 601

¹⁶ Archívy Materského domu, M DEF 2, s. 101, júl 1642 - rukopis

¹⁷ Coste I, s. 187

Avšak napriek úspechu v jej apoštoláte učiteľky nastal v jej živote obrat. Dozvedela sa, že v Paríži je charitatívne bratstvo pre chudobných chorých. P. Vincent kázal ľudové misie mimo Paríža. Margita sa u neho spovedala a zverila sa mu so svojím úmyslom: «Chcela by som takto slúžiť chudobným». Bratstvá potrebovali služobnice, slobodné devy, dobrovoľníčky, pohotovú. «Boh tak chcel, aby bola prvou dcérou kresťanskej lásky, služobnicou chudobných chorých mesta Paríža», povedal P. Vincent.

Chodila slúžiť chudobným do farnosti Najsv. Spasiteľa. Naučili ju podávať lieky a robiť všetko potrebné, kde konala veľa dobrého. Začali prichádzať ďalšie devy, ktorým Margita pomáhala zriekať sa márností sveta a žiť „zbožne“. Boli zverované Lujze de Marillac, ktorá im na začiatku viedla 4-dňové duchovné cvičenia, podľa odporúčaní P. Vincenta. Po ich ukončení boli devy poslané do niektorého bratstva. P. Vincent určitým spôsobom bdel nad ich formáciou tak, že ich odporúčal duchovným správcom farnosti. Margita bola hybnou pákou Bratstva Najsv. Spasiteľa. Lujza de Marillac ju rýchlo uviedla do všetkých potrebných prác a služieb pre chudobných. Opustila farnosť Najsv. Spasiteľa a išla pracovať do sv. Mikuláša, potom do sv. Benedikta. «*Vždy prejavovala láskavosť, či už vo farnosti, alebo na vidieku, a keď sa naskytna príležitosť, dávala všetko, čo len mala*»¹⁸.

V konferencii o čnostiach Margity Naseau P. Vincent povedal: «*Margita Naseau zo Suresnes je prvou sestrou, ktorá mala šťastie ukázať cestu ostatným, či už vo **vyučovaní dievčat, ako aj v službe chudobným chorým**, hoci jej jediným učiteľom bol Boh*»¹⁹.

Táto cesta bola známa Lujze de Marillac. Vyučovať tvorilo súčasť jej návštev v rôznych bratstvách, dokonca si vytvorila svoj katechizmus, podobne i zakladala školy pre chudobné deti, poučovala vo viere, ošetrovala chudobných chorých. Zaúčala a viedla novoprišlé dievčatá a ženy ako Margita, „na Božiu slávu“.

Lujza sa vždy opierala o «*Turíčne svetlo*», odpovedala na Božie výzvy a mocne sa na neho spoliehala: «*Musím viac žiť poníženosť a menej dôverovať sebe, neustále sa odovzdávať do Prozreteľnosti.. pomáhať blížnemu ako len budem môcť, či už na duši, alebo tele, a to z lásky k Bohu, ktorou nás všetkých rovnako miluje*»²⁰.

Sestra Claire HERRMANN, DKL

¹⁸ Konferencia o čnostiach Margity Naseau, júl 1642, s. 53

¹⁹ Konferencia o čnostiach Margity Naseau, júl 1642, s. 52

²⁰ Duchovné spisy, M 40druhý, s. 776

Vzájomný vplyv Vincenta de Paul a Lujzy de Marillac pri zakladaní Spoločnosti

NIE SÚ REHOĽNÍČKY

Keď Lujza de Marillac zhromaždila u seba mladé ženy, ani ona, ani Vincent de Paul nemysleli na to, že práve sa rodí jedna spoločnosť zasvätených žien. Ale o niekoľko mesiacov už dávali pozor, aby túto skupinu slobodných žien, ktoré žili v spoločenstve v chudobe a poslušnosti, nepovažovali za rehoľníčky, ináč by im nanútili kláštor.. a vtedy by bolo nutné povedať: zbohom služba chudobným.

V tom čase rehoľný ideál sa spájal s úsilím o osobnú svätosť cez kontemplatívny život oddelený od sveta. Pre dosiahnutie tohto cieľa Cirkev ukladala klauzúru všetkým ženským kláštorom. Bola to nielen pomoc na ceste svätosti, ale chránila aj samotné rehoľníčky pre skutočnými morálnymi nebezpečenstvami.

V čase pápeža Bonifáca VIII. cirkevné zákony ukladali rehoľníckam zachovať striktnú klauzúru. Hoci výsledky Tridentského koncilu neboli ešte oficiálne zavedené v Cirkvi, ukázali sa ako najsilnejšia autorita pre cirkevnú reformu a ako maják proti hugenotom. Koncil požadoval, aby boli tieto zákony striktné dodržiavané. Pápež Pius V. bol ešte náročnejší, prehlásil, že ženské kongregácie, ktoré nebudú zachovávať klauzúru, nebudú môcť prijímať novicky, čo by ich odsúdilo na zánik. Doplnením zákonov sa Cirkev rozhodla, že rehoľníčka musí zložiť slávnostné (verejné sľuby), ktoré ju nútili žiť v klauzúre. Tá, ktorá nezložila slávnostné sľuby, nebola rehoľníčkou, nebola nútená zachovať klauzúru. Ale v tom čase žiadna kongregácia nemohla zložiť sľuby, ktoré by neboli slávnostné.

Bratstvo, ktoré chceli založiť Vincent de Paul a Lujza de Marillac, nebolo ľahké pochopiť. Kánonická strnulosť Cirkvi znemožňovala utvorenie nových inštitútov zasväteného života pre apoštolát a charitatívnu činnosť. Avšak, podarilo sa im to.

ODPOVEĎ NA NIEKTORÉ PROBLÉMY

Založenie dcér kresťanskej lásky bolo odpoveďou na neustálu starosť Cirkvi, a to odpovedať na sociálne potreby každej doby. Bohu zasvätená žena je potenciálnou energiou: jednou z potrieb spoločnosti je vyriešiť problém opustených chudobných. Problém bolo možné formulovať trojitou otázkou: Ako zasvätené ženy modlitbou môžu mať inú činnosť? Ako zasvätené ženy v kláštore môžu vykonávať charitatívnu činnosť v spoločnosti? A napokon, ako zasvätené ženy v Cirkvi môžu byť vyňaté z jurisdikcie miestneho biskupa?

Od 12. storočia tieto tri do seba zapadajúce problémy si vyžadovali presvedčujúcu odpoveď. Meštiacke ženy (pôvodom z mesta) pochádzali z bohatších rodín mali významné inovačné idey, ale vo všeobecnosti im nebolo zverované vedenie kláštorov, ktoré bolo zvyčajne obročím šľachticov. Pre mnohých z nich bol kláštor miestom rehoľného života, ale považovaným aj za sociálne postavenie na spôsob iných významných miest v spoločenskom živote.

Tento spôsob úvahy nad zasvätením sa Bohu v kláštoroch v 13. a 14. storočí spôsobovalo, že mnoho chudobných žien si nemohlo zadovážiť veno, aby sa zasvätili Bohu, a tak žili čistotu a chudobu v osobitných domoch a venovali sa charitatívnym skutkom. A tak nachádzame ženské hnutie, ktoré dejiny nazvali „*mulieres religioseae*“, tzv. „polorehoľníčky“, alebo bežne „očepčené“ (béguines = ženy s čepcom). Veľmi sa rozšírili v Holandsku, Nemecku a na severe Francúzska. Vtedajšia doba s jej výhradami a obžalobami ich donútila uzavrieť sa do klauzúry a tie, ktoré neposlúchli, boli stíhané cirkevnými cenzúrami.

Ale ani situácia, ani problém chudobných nebol vyriešený a to počas viacerých storočí. V 16. a 17. storočí boli založené mnohé kongregácie bez verejných sľubov pre starostlivosť o chudobných. Ale keď Lev X. v roku 1521 kodifikoval pravidlá tretích rádov a Pius V. vydal konštitúciu „*Circa pastoralis*“, väčšina kongregácií sa vydala cestou života s klauzúrou. Tie inštitúty, ktoré nechceli túto formu života, zanikli. Sv. Vincent a sv. Lujza vedeli o viacerých z nich.

BRATSTVÁ A DCÉRY KRESŤANSKEJ LÁSKY

Je pravdou, že dcéry kresťanskej lásky začali ako bratstvo založené P. Vincentom. Hoci toto bratstvo bolo trochu odlišné od ostatných bratstiev, tak ako sa napríklad odlišovalo bratstvo hlavnej parížskej nemocnice Hôtel-Dieu, je isté, že rôzne bratstvá existovali už

pred sv. Vincentom. Bratstvá stredovekých cechov sa vyvíjali pomaly. Na začiatku sa zrodili ako skupina na obranu svojich členov proti vpádom. Neskoršie sa rozhodli pomáhať vdovám a sirotám remeselníkov, ako i rodinám tých, ktorí boli chorí. A tak sa z nich stali bratstvá. Vložili sa pod ochranu niektorého svätého patróna a rozšírili pole pôsobnosti na pomoc všetkým chudobným, aj tým, ktorí nepatrili do ich cechu. Začali sa volať „charity“. Medzi členmi boli len muži, pretože v tej dobe mali len oni právnu moc.

Keď Vincent de Paul prišiel do Chatillonu, uvedomil si, že ak má byť charitatívna láska účinná, musí sa realizovať v *skupine* a byť *organizovaná*. Založil charitatívne bratstvo na vidieku tak, ako tomu bolo inde. Raz zvlášť spomenul bratstvo v Ríme (Coste XIII, s. 423). Ale urobil dve úpravy a tu máme dôkaz jeho tvorivosti.

- Po prvé: v tomto spolku boli len ženy¹. Na tú dobu to bolo neuveriteľne odvážne, veď ženy, okrem vdov, boli vylúčené z *politického a spoločenského života*. Do jedného spolku spojil ženy bohaté a ženy, ktoré pracovali. Ženy, ktoré mali peniaze, platili výdavky, pretože „*skúsenosť nám poukazuje na to, že je absolútne nutné, aby ženy nezáviseli v tomto od mužov, zvlášť čo sa týka burzy*“ (Coste I, s. 78-79) a ženy, ktoré pracovali, so mzdou – opatrovateľky chudobných chorých – sa mali starať o chorých.

- Po druhé: tieto charitatívne bratstvá boli úplne nezávislé, zjednotené a ich jednota neprechádzala do inej diecézy. Za túto samostatnosť vďačili silnej osobnosti ich zakladateľa a tomu, že mali tie isté pravidlá, ale upravené podľa vlastných potrieb každej farnosti. Zároveň autorita miestneho biskupa zostávala úplná, pretože schvaľoval spolok, pravidlá a stanovy. On udeľoval právnickú moc a bdel nad spolkom. Na zasadaniach spolku sa zúčastňoval i miestny duchovný správca, ktorý predsedal, na schôdzkach mal rozhodujúci hlas, bedlil nad ich dobrým priebehom a navrhoval charitatívne činnosti. Sv. Vincent nepredsedal žiadnemu spolku - bratstvu, okrem hlavnej parížskej nemocnici a „spolku“ dcér kresťanskej lásky, keď sa zhromaždili, aby žili v spoločensťve.

¹ Niektoré zmiešané spolky, ktoré založil sv. Vincent, netrvali dlho. « Muži a ženy sa spolu nezhodli v otázke správy. Muži si ju chceli privlastniť úplne a ženy to nemohli zniesť. Bratstvá v Joigny a v Montmirail boli od začiatku vedené mužmi a ženami... ale burza bola spoločná a bolo nutné nezveriť ju mužom. Môžem tiež dosvedčiť v prospech žien, že im nemožno nič vyčítať pri správe, sú veľmi starostlivé a verné. »

Vincentovou úlohou bolo založiť spolky so schválením parížskeho arcibiskupa a Svätej Stolice, vypracovať ich pravidlá a navštevovať ich, aby ich povzbudzoval alebo naprával odchýlky. Často posielal Lujzu de Marillac alebo niektorého z misionárov².

Spoločnosť dcér kresťanskej lásky sa vyvinula ako jedno z týchto spolkov – bratstiev P. Vincenta. Keď ju chceli Zakladatelia osamostatniť po právnickej stránke, už našli pôdu pripravenú vďaka rôznym ženským charitatívnym hnutiam, ktoré bdeli v srdci sveta žien, aj na začiatku 17. storočia. Obaja svätci už poznali uršulínky, kanoničky sv. Augustína, rehoľníčky Notre-Dame, dcéry panny Márie a vedeli, že všetky sa neskôr presmerovali ku klauzúre s verejnými sľubmi³ Určite tiež vedeli, že Dcéry Mary Wardovej tak neurobili a boli skoro úplne zrušené.

Obaja zakladatelia sa veľa rozprávali a postupne dávali modernú formu prvej štruktúre Spoločnosti. Prvky boli rozptýlené vo vtedajšej kresťanskej spoločnosti, ale nikomu sa dovtedy nepodarilo zhromaždiť tieto prvky. Tridentský koncil im uľahčil cestu. Obaja svätci skonštatovali, že charitatívne spolky ponechané na biskupov sú možnou cestou pre obnovu miesta laikov v Cirkvi. Vincent a Lujza spolupracovali s Prozreteľnosťou vo vhodnej chvíli bez toho, aby ju predbiehali alebo zdržiavali. Vedeli čítať znamenia svojej doby, s odvahou následne konali, mali vytrvalosť nezanechať všetko, múdrosť rešpektovať rovnako Cirkev, ako i občianske vrchnosti.

TVORIVOSŤ A ODVAHA

Spoločnými rozhovormi a prácou obaja Zakladatelia prekonalí prekážky, ktoré pochádzali zo zmýšľania vtedajšej Cirkvi a občianskej spoločnosti. Postupne upevňovali novú cirkevnú inštitúciu, a to Spoločnosť.

V Dokumente medzi Zhromaždeniami (2009-2015) sú štyri výzvy totožné so štyrmi odpoveďami na plán Zakladateľov s malou Spoločnosťou. Hovorili: „*Chudobní opustení sú vo všestrannej núdzi a môže sa im pomáhať len vďaka službe týchto dobrých diev, ktoré sa zriekajú akéhokoľvek záujmu, obetujú sa Bohu pre duchovnú a telesnú službu týchto chudobných stvorení, ktorých Boh vo svojej добрote*

² Coste II, s. 1-2; XIII s. 444 – 464 – 489.

³ Coste IX, s. 583; X s. 113 – 114 – 124 – 144...

považuje za svoje údy“.⁴ Kedysi, ale i v súčasnosti sa Spoločnosť ukazuje ako pyramída zo štyrmi stenami: „obetované Bohu, služba chudobným, komunitný život a špecifický duch“. Oživované tou istou charizmou, ktorú voláme vincentská, všetky cítia, že *patria* do jednej inštitúcie, ktorej členky sú sekulárne, teda nie sú rehoľníčky.

Obetované Bohu čistotou, chudobu a poslušnosťou.

Dokument hovorí o zakorenení v Ježišovi Kristovi. Zakladatelia hovoria „zaodiate duchom Ježiša Krista: pokorou, jednoduchosťou a láskou... čo sestry čerpajú v modlitbe a v Eucharistii (dnes by sme k tomu pridali Božie slovo).

Pre telesnú a duchovnú službu chudobným.

Svätý Vincent urobil zo služby chudobným cieľ Spoločnosti (porov. Coste IX, s. 583), ale dcéry kresťanskej lásky nevlastnia monopol tejto služby chudobným. Pretože každý človek sa má cítiť solidárny so svojimi bratmi a sestrami, zvlášť s najchudobnejšími, tým viac kresťania, ako to žiada Ježiš. Celé dejiny kresťanstva to ilustrujú a 2. vatikánsky koncil to zdôrazňuje⁵.

V sesterskom spoločenstve.

Komunita dcér kresťanskej lásky bola skutočnou revolúciou v zasvätenom živote, ktorý ešte nepoznal všetky požiadavky spoločného života. Sestry vychádzali z domu pre službu chudobným; po návrate potrebovali stíšenie a priateľstvo sesterského spoločenstva. Konštitúcia 12 cituje chartu dcér kresťanskej lásky. Vieme, že sv. Lujza pri tom spolupracovala, ako to napísala sestrám, ktoré odchádzali do mesta Narbonne: „*Drahé sestry, pred vaším príchodom je potrebné, aby som vám povedala o úteche, ktorú som zakúsila, keď som vás videla akoby vo vašom kláštore – na ceste a po parížskych uliciach*“ (List 628 druhý, s. 643). Dovtedy, keď rehoľníčky vstupovali do kláštora, vždy žili s tými istými spolusestrami. Ich život sa odvíjal v samote, v ich cele, alebo v záhradách, schádzali sa podstatne v tom istom dome, alebo vo viacerých domčekoch, ktoré boli postavené na spoločnom priestore (nazvané v Holandsku „*béguinage*“); nemali materský dom, ani spoločné pravidlá, ani predstavených. Každý domček si mohol slobodne organizovať svoj život a službu chudobným.

⁴ Duchovné spisy, s. Charpy, L. 9, s. 19.

⁵ Zvlášť Gaudium et spes, 2. časť, III. kapitola, §2.

Komunitný ideál vincentského života bol taký, že sestry žili zjednotené na obraz Najsvätejšej Trojice, podľa pravidiel, ktoré im Zakladatelia spoločne vypracovali vzhľadom k službe chudobným. Sesterský život bol často ťažký, nevyberali si, ani komunitu, v ktorej mali byť umiestnené. Lujza formuje sestry na tento nový život a povzbudzuje ich listami. Nádherný výsledok svedčí o talente a svätosti tejto ženy, ktorá nemala vzor, alebo knihu, podľa ktorej by sa inšpirovala. Jej školou bola modlitba, jej učiteľom bol Duch Svätý za pomoci sv. Vincenta.

Začiatky komunitného života neboli príliš ťažké. Komunity boli zložené zvyčajne z dvoch sestier, boli dosť blízko Lujzy. Ťažkosti začali, keď sestry išli slúžiť ďaleko od Paríža, napr. do Richelieu /rišeliö/ (List 11, s. 20) a keď sa utvárali komunity z viac ako piatich sestier, ako napr. v Angers /ãnze/, v Nantes /nãnt/, teda ďaleko od Paríža ťažkosti narastali⁶.

PRÍSLUŠNOSŤ KU SEKULÁRNEJ SPOLOČNOSTI

Najcharakteristickejší prvok Spoločnosť je jej *exempcia* – *vyňatie spod právomoci miestnych ordinárov vo všetkom, čo sa týka jej vnútorného života*. Týmto neprestala byť sekulárnou Spoločnosťou.

Počas viac rokov sa Lujza de Marillac znepokojovala nad myšlienkou, že Spoločnosť by mohla zaniknúť, pretože ešte nebola oficiálne uznaná Cirkvou, ani vládou.

V septembri 1645 obaja Zakladatelia uvažovali nad tým, že nebezpečenstvo zamieňať sestry s rehoľníčkami bolo oddialené. Preto požiadali parížskeho arcibiskupa, aby ustanovil dcéry kresťanskej lásky za nový spolok – spoločenstvo, ktoré by bolo odlišné od charitatívnych spolkov, a aby malo tiež právnu moc a vlastnú samosprávu. Vincent to vysvetlil sestrám takto: „*Doposiaľ ste netvorili zvláštnu spoločnosť, ale boli ste spojené s paniami charitatívnych spolkov. Teraz však, milé dcéry, utvoríte zvláštnu spoločnosť, ktorá bez toho, aby sa celkom oddelila od charitatívnych spolkov, bude mať svoje vlastné cvičenia a práce.*“⁷

⁶ Duchovné spisy, s. Charpy, L. 104 druhý, s. 112. L. 174 s. 195 – Coste III, s. 174-180.

⁷ Coste IX, s. 323, konferencia z 30. mája 1647.

Pre určenie právnej povahy dcér kresťanskej lásky Vincent (ktorý mal licenciát z práva) sa usiloval rešpektovať text Tridentského koncilu, ktorý potvrdil 4. lateránsky koncil a konštitúciu *Quaecumque* Klementa VIII. Vincent zostavil žiadosť a Lujza požiadal o jej mienku. Znepokojila sa, keď spoznala, že Spoločnosť by bola pod autoritou parížskeho arcibiskupa. Niektoré dôvody vyvolali rozdielnosť v názoroch. Vincent nechcel, aby bola Spoločnosť zrušená, ale aby bola ustanovená po civilnej i náboženskej stránke. Od Tridentského koncilu bolo zakázané ustanovovať nové rehoľné kongregácie. Avšak biskupi mohli schvaľovať zbožné alebo charitatívne spolky, a teda podľa sv. Vincenta, to bola jediná cesta pre ustanovenie Spoločnosti. Uvažoval, že by bolo nemožné, aby arcibiskup podpísal schvaľovací dekrét, keby Spoločnosť závisela na nejakom kňazovi, hoci by išlo aj o samotného Vincenta. Ustanovenie Spoločnosti by bolo prijaté, keby záviselo od arcibiskupa a týmto by sa vyhlo opozícii Misijnej spoločnosti prijať vedenie ženskej spoločnosti⁸.

Lujza svojou ženskou jemnosťou sa rázne postavila proti tejto závislosti. Ako realista a pozorovateľka si uvedomila situáciu jej duchovných dcér bez spoločenského postavenia a náboženského vzdelania. Poznala ich psychológiu a ich spôsoby života, a preto vedela, že tieto dedinské devy sú veľmi jednoduché a potrebujú dobrých a dobre formovaných kňazov. Obávala sa tiež, že v ostatných diecézách sestry pod autoritou parížskeho arcibiskupa nebudú akceptované. A napokon, keby záviseli od biskupov, každý z nich by ich mohol viesť podľa seba, čím by sa zaviedlo do Spoločnosti rozdelenie. Lujza myslela, že kňazi Misijnej spoločnosti založení Vincentom de Paul, majú ten istý cieľ a podobnú charizmu a ducha. Misijnú spoločnosť si vážila kvôli prestíži jej zakladateľa, okrem toho, mnohí jej členovia boli svetskými kňazmi. Kvôli všetkým týmto dôvodom Lujza dávala radšej prednosť zrušeniu Spoločnosti, ako by nemala závisieť na generálnom predstavenom Misijnej spoločnosti⁹.

Vincent de Paul nad tým uvažoval rok. Vedel, že Lujza je inteligentná a intuitívna, ale obával sa spôsobiť nenapraviteľnú chybu. Prial si radšej čakať na jasnejší prejav Božej vôle.

⁸ Coste VIII, s. 233, 237-239; XII s. 86-87.

⁹ Duchovné spisy, s. Charpy, L. 124 druhý – 130 štvrtý.

Neuskutočnené schválenie Spoločnosti

Na jeseň r. 1646 sa Vincent de Paul rozhodol poslať žiadosť arcibiskupovi (Coste II, s. 548...), aby požiadal o ustanovenie „Charitatívneho spolku služobníc chudobných chorých vo farnostiach“ na spolok nezávislý od spolkov paní kresťanskej lásky. Arcibiskup koadjútór Paríža, Ján František Pavol de Gondi, ju schválil 20. novembra 1646¹⁰. Kráľ Ľudovít XVI., ako neploletý, dal schválenie a odovzdal patentné listiny generálnemu prokurátorovi Blažejovi Méliandovi, aby ich zaregistroval v parížskom parlamente, a tým dal právnickú hodnotu schváleniu arcibiskupa a kráľa.

Tak obávaná klauzula bola veľmi jasná: „*Spomínaný spolok bude natrvalo zostávať pod vedením a závislosťou arcibiskupa a jeho nástupcov...*“ (XIII., s. 558). Zaiste, v listine bola ešte iná nejasná veta, ktorá odlišovala túto klauzulu: „*nášmu drahému a milovanému Vincentovi de Paul... sme zverili a odovzdali vedenie spomínanej spoločnosti a spolku dovtedy, ako sa Bohu bude páčiť uchovať ho pri živote.*“ Ale čo bude po jeho smrti?

Napriek všetkému rešpektu a podriadenosti, ktorú mala Lujza k Vincentovi, jasne videla hroziace nebezpečenstvo. O niekoľko dní napísala: «*Tento tak silný výraz, ktorý vyjadruje závislosť od Monsignora, by mohol v budúcnosti spôsobiť náš zánik, lebo by nás mohol vymaniť z vedenia generálneho predstaveného Misijnej Spoločnosti. Pane, veď práve založením našej Spoločnosti ste sa Vy stali naším predstaveným navždy. A to sú pravidlá, ktoré nám musia byť dané. Praje si monsignor, aby sme to uviedli v ďalšej žiadosti? Má to byť uvedené v zvláštnej listine, alebo treba, aby sme napísali ďalšie žiadosti, keďže o tom píše osobitne? V mene Božom, nedovoľte, aby sa stalo niečo také, čo by jedného dňa oddelilo Spoločnosť od jej vedenia, ktoré jej dal Boh. Iste ste aj Vy presvedčený, že čoskoro by už nebola takou, aká je a chudobným chorým by sa už viac neslúžilo. Tiež si myslím, že viac by sme už ani neplnili Božiu vôľu...*» (L. 130 štvrtý).

Tento list oslovil Vincenta, ale čakal ešte šesť mesiacov a až 3. mája 1647 oznámil sestrám, že ich spoločnosť bola schválená parížskym arcibiskupom. Počas svojej prednášky o zachovávaní pravidiel čítal dokumenty, potom vysvetlil meno služobníc chudobných, článok, ktorý hovoril o práci a vzťahoval sa k čistote a mlčaniu.

¹⁰ Coste III, s. 53... XIII, s. 557.

Na konci roku 1647 sa Lujza vrátila k tejto záležitosti s neústupnosťou, akú dáva Boh, keď chce niečo: „Zdalo sa mi, že Boh obdaril moju dušu hlbokým pokojom a jednoduchosťou počas rozjímania, z mojej strany veľmi nedokonalého, ktorého predmetom bola dôležitosť, aby Spoločnosť dcér kresťanskej lásky bola vždy pod vedením, ktoré jej dala Božia Prozreteľnosť tak v správe duchovnej ako aj hmotnej. Zdalo sa mi, že som porozumela, že by bolo viac Bohu na chválu, keby Spoločnosť radšej zanikla, než by bola pod iným vedením, čo sa mi zdá byť proti Božej vôli.“ (L. 199)

Definitívne schválenie Spoločnosti

Obaja Zakladatelia vedeli veľmi dobre, že Spoločnosť nie je ešte definitívne schválená, pretože parlament ešte nezaregistroval kráľovské patentné listiny. Parlament ich nezaregistroval, pretože generálny prokurátor Blažej Méliand mu ich neprezentoval s poznámkou *navrhujem to*, alebo *súhlasím s tým*, čo bolo nutné potvrdenie pre registráciu. Blažej Méliand chcel zachovať záujmy štátu: keby boli dcéry kresťanskej lásky klauzurované rehoľníčky, nemali by rentu na prežitie a boli by bremenom pre spoločnosť. Keby boli sekulárne, na tú dobu to bola ešte neznáma situácia (L. 283, s. 317). Potom začalo obdobie občianskej vojny, tzv. Frondy, „prakovej“ vojny. O niekoľko mesiacov neskôr Blažej Méliand zomrel. Funkciu generálneho prokurátora si odkúpil Mikuláš Fouquet /fuke/. Zakladatelia sa obrátili na neho, ale nemohol nájsť tieto patentné listy, bezpochyby zmizli v zmätku občianskej vojny.

Lujze prišla na pomoc jedna politická udalosť. Parížsky arcibiskup, kardinál Retz musel uniknúť pred Mazarinom a odišiel do Ríma. Svätá Stolica žiadala od kňazov Misijnej spoločnosti, aby prijali kardinála u nich, čo aj urobili. Na kráľovskom dvore v Paríži sa hnevali a kráľ nariadil všetkým francúzskym kňazom Misijnej spoločnosti, aby sa z Ríma vrátili do Paríža. Ale niekoľko dní predtým Vincent poslal kardinálovi všetky dokumenty na schválenie Spoločnosti. Kardinál Retz bol vďačný za prijatie a schválil Spoločnosť, pričom pridal dôležitú úpravu: zveril Vincentovi de Paul „*vedenie menovanej spoločnosti a spolku za jeho života, a po ňom, jeho generálnym nástupcom menovanej Misijnej spoločnosti*“. 8. augusta 1655 bola oficiálne ustanovená Spoločnosť, ktorá k tomu dátumu mala 150 sestier. 16. decembra 1658 parížsky parlament zaregistroval patentné listiny, ktoré

podpísal Ľudovít XIV. v novembri 1657 a schválil Spoločnosť vo Francúzsku a vo všetkých krajinách, ktoré od neho záviseli¹¹.

ORIGINÁLNOSŤ SPOLOČNOSTI

Vincent vedel, že miestny biskup splnomocňuje jedného kňaza pre ustanovenie spolku, ale aby sa zriekol navždy svojej právomoci v prospech predstavených určitej mužskej kongregácie, podľa smerníc Tridentského koncilu, to bolo niečo neobvyklé. Okrem toho, príjmu ďalší parížski arcibiskupi túto dispozíciu? Neodmietnu ich biskupi ostatných diecéz? V takom prípade by zostávalo len jediné riešenie, a to utiekať sa k Svätej Stolicí. Vincent sa neusiloval o pápežské schválenie, pretože dcéry kresťanskej lásky by mohli byť považované za rehoľníčky a donútené ku klauzúre alebo byť jednoduché zrušené, ako sa to stalo s Dcérami Mary Wardovej.

Čo sa nepodarilo Vincentovi a Lujze, dosiahli ich nástupcovia. V r. 1668, počas svojho pobytu v Paríži, pápežský legát, kardinál Ľudovít de Vendôme, prijal generálnych predstavených Spoločnosti a pozorne si ich vypočul. Ako legát Jeho Svätosti, pápeža Klementa IX., podpísal pápežské schválenie 8. júla 1668: „*Apoštolskou autoritou, ktorú požívame v tejto záležitosti spomínanej Spoločnosti alebo kongregácie, schvaľujeme a potvrdzujeme ich noviciát a ich stanovy, či už tie, ktoré vyhotovil menovaný Vincent, zakladateľ, ako aj tie, ktoré boli vypracované a schválené Kardinálom (Retz)*“ (Genezis Spoločnosti, s. 26). Spoločnosť oficiálne schválená parížskym arcibiskupom, bola odteraz schválená aj Svätou Stolicou. Ale najudivujúcejšie bolo, že sa tak stalo bez toho, aby poslali oficiálnu žiadosť do Ríma, ako to určoval IV. lateránsky koncil. Spoločnosť teda požívala pápežské právo, pričom zostala pod autoritou generálneho predstaveného Misijnej spoločnosti.

Lujza si uvedomovala realitu situácie ženy XVII. storočia: len veľmi zriedkakedy mohla žena konať ako slobodná osoba v právnickej oblasti, bola vylúčená z politickej činnosti a občianskeho konania, t. j. práva vlastníctva a možnosti disponovať sebou samou, v oblasti spoločenského občianstva, t. j. práva účasti rovnej mužovi vo verejnom živote a v oblasti spoločenského blaha. Žena mala od narodenia presne určenú spoločenskú situáciu, závisieť od muža, najskôr od otca, potom

¹¹ Coste V, s. 269-275, 336; VI, s. 21; XI, s. 172...; XIII, s. 569..., 572..., 578..., 285...; Dokumenty s. Charpy č. 613, 614.

od svojho manžela, či brata, alebo tútora. Neskoršie, či už ako vydatá alebo slobodná, zákon ju považoval za nedôležitú. Jej osudom bolo mať deti a starať sa o domáce práce. Aby bola korektná, žena sa mala vydať alebo ísť do kláštora¹². Mladá žena ako slobodná, v rokoch, kedy mala byť vydatá, bola vytláčaná na okraj spoločnosti a považovaná za zvodkyňu. Spomeňte si, keď Lujza chcela zaviesť vodu na nádvorí domu dcér kresťanskej lásky – jedným z argumentov ktoré uviedla, boli urážky, ktorých sa dostávalo sestrám, keď chodili po vodu, pretože neboli ani rehoľníčky, ani vydaté¹³.

Lujza bola vdovou z meštiackej vrstvy, ktorá mala obhajovať práva nepinoletého syna. Toto jej dávalo určitú samostatnosť a určité práva ako mali aj muži. Ale spomeňme si, že jej narodenie nebolo uznané, boli odsudzovaná občianskymi a rodinnými právami. Uvedomovala si, že žena je bez obrany a hľadala oporu u Vincenta de Paul.

Založenie Spoločnosti dcér kresťanskej lásky bolo na tú dobu revolúciou. Ženy nízkeho postavenia mali zodpovednosti, ktoré boli až dovtedy rezervované mužom alebo bohatým ženám. Tieto ženy skromného postavenia mali dokonca aj viesť mnohé diela¹⁴, čo bolo nemysliteľné. Mohli byť dokonca menované „predstavenými“ a toto výnimočne kvôli ich osobným vlastnostiam a nie z dôvodu ich šľachtického titulu...

Nebolo udivujúce, že nová Spoločnosť spôsobovala starosti generálnemu prokurátorovi Paríža, lebo zástupca z Beauvais /bové/ sa už pokúsil zakázať schôdzky 300 paní kresťanskej lásky, ktoré v meste založil „*istý kňaz menovaný Vincent*“¹⁵.

Vincent v roku 1658 povedal pri konferencii sestrám: „*Možno poviete: „To sú muži; ale čo ženy, devy? – Viete, milé sestry, že mnoho osôb, aj z vášho pohlavia, preplavili more, aby išli slúžiť Bohu slúžiac bližnému?*“¹⁶.

P. Benito MARTÍNEZ, CM

¹² Pozri Coste I, 316; IX, 590; X, 658-659.

¹³ Dokumenty, s. Charty, č. 613, 614.

¹⁴ Duchovné spisy, s. Charpy, L. 547, 136, 174, 481, 283, 333, 341, 368, 655, A. 61; Coste IX, s. 531-534.

¹⁵ Duchovné spisy, s. Charpy L. 283; Coste I, 95-96. V poznámke Coste cituje Alfonsa Feillet.

¹⁶ Coste X, s. 508.

Najnovšia vincentská literatúra

SUR LES PAS DE SAINT VINCENT DE PAUL /Po stopách svätého Vincenta de Paul/
Turistický sprievodca „vincentským“ Francúzskom (dostupné vo francúzštine, angličtine a španielčine)
John E. Rybolt, CM
Vydavateľstvo Nouvelle Cité, 475. strán (30 € v kníhkupectve, 25 € v „La procure“ v Materskom dome).

LOUISE DE MARILLAC /Lujza de Marillac/
Vincentská spiritualita (dostupné vo francúzštine a nemčine)
Sestra Alfonsa Richartz, dkl
Tlačiarň Corlet, 240 strán (7 € v „La procure“ v Materskom dome)

LOUISE DE MARILLAC /Lujza de Marillac/
Myšlienka na každý deň (po francúzsky)
Sestra Elisabeth Charpy, dkl
Vydavateľstvá Médiapaul, 101 strán (5,50 €)

SOEUR HELENE STUDLER, FILLE DE LA CHARITE /Sestra Helena Studler, dkl/
Cerveau d'une filière de passeurs (dostupné vo francúzštine) /O sestre,
ktorá cez vojnu zachránila mnohým ľuďom život tým, že ich ukrývala
a prevádzala/
Mme Annick Studler
(22 € v « La procure » v Materskom dome)

Jubilejný rok

350. výročia

od smrti

Zakladateľov

OBSAH

Duchovný život

- 82 List z 5. marca 2010
Pre všetky dcéry kresťanskej lásky
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 84 Prednáška z 25. marca 2010: „Pokoj a sľuby“ (Materský dom)
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 87 „A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“ (Jn 1, 14)
Prednáška pre prípravu k Renovácii
P. Javier Alvarez, generálny direktor
- 98 Nový pohľad na naše povolanie DKL vo svetle encykliky
Deus caritas est
S. Katarína Prendergast, dkl

Súčasná výzvy

Dnes s našimi Zakladateľmi

- 108 Stredoafrická provincia (Rwanda)
Zázraky sa dejú
Komunita z Mukungu
- 112 Provincia Kamerun: „Dcéry kresťanskej lásky z Moutourwa nesené na orlích krídlach“
Komunita z Moutourwa

Aktuality z provincií

Menovania

- 117 Menovanie vizitátoriek a provinciálnych direktorov

Svedectvo sestier

- 119 Provincia Emmitsburg: „200 rokov od príchodu Matky Seton“
S. Mary Jean Horne, dkl
- 125 Slávnosť sv. Lujzy de Marillac v parížskej katedrále 14. marca 2010:
Homília kardinála parížskeho arcibiskupa Andreja Vingt-Trois
- 129 Slávnosť sv. Lujzy de Marillac v kaplnke P. Márie zázračnej medaile, 15. marca 2010
Homília generálneho asistenta MS, P. Gérarda Du, CM
- 131 Provincia Curitiba: Vývoj pastorácie povolání
Sestry Bernadeta Valenga a Neriuzo Franco, dkl
- 134 Turínska provincia: Sestra Giuseppina, patrónka ženskej sekcie väznice
S. Mária Ida Cislaghi, dkl

- 136 Rímska provincia: Zborovo a jednohlasne: vďaka Ti, Panna Mária!
S. Maddalena Castrica, dkl

Slovo chudobných

- 138 Venezuelská provincia: „*Keď sestra pôjde desaťkrát navštíviť chorých, desaťkrát v nich nájde Boha*“
S. Bérenice Jimenez, dopisovateľka Ozvien

Dejiny Spoločnosti

Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov

- 140 Svätá Lujza de Marillac v jej dobe.
S. Claire Hermann, Archívna služba
- 148 Vzájomný vplyv sv. Vincenta de Paul a sv. Lujzy de Marillac pri utváraní Spoločnosti
P. Benito Martinez, CM